

2024/1385

24.5.2024

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2024/1385

af 14. maj 2024

om bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 82, stk. 2, og artikel 83, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Formålet med dette direktiv er at skabe en samlet ramme for en effektiv forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet i hele Unionen. Det gøres ved at styrke og indføre foranstaltninger vedrørende følgende områder: definition af de relevante strafbare handlinger og sanktioner, beskyttelse af ofre og adgang til domstolsprøvelse, støtte til ofre, forbedret dataindsamling, forebyggelse, koordinering og samarbejde.
- (2) Ligestilling mellem kvinder og mænd og ikkeforskelsbehandling er kerneværdier i Unionen og de grundlæggende rettigheder, der er nedfældet i henholdsvis artikel 2 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og artikel 21 og 23 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder («chartret»). Vold mod kvinder og vold i hjemmet bringer de selvsamme værdier og rettigheder i fare, underminerer kvinders og pigers ret til ligestilling på alle livets områder og hæmmer deres ligeværdige deltagelse i samfunds- og arbejdslivet.
- (3) Vold mod kvinder og vold i hjemmet udgør en krænkelse af grundlæggende rettigheder såsom retten til menneskelig værdighed, retten til livet og til menneskets integritet, forbuddet mod umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, retten til respekt for privatliv og familieliv, retten til frihed og sikkerhed, retten til beskyttelse af personoplysninger, retten til beskyttelse mod forskelsbehandling, herunder på grund af køn, og børns rettigheder som nedfældet i chartret og De Forenede Nationers konvention om barnets rettigheder.
- (4) Dette direktiv understøtter de internationale forpligtelser, som medlemsstaterne har påtaget sig til at bekæmpe og forebygge vold mod kvinder og vold i hjemmet, navnlig De Forenede Nationers konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder og De Forenede Nationers konvention om rettigheder for personer med handicap, og, hvor det er relevant, Europarådets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet og Den Internationale Arbejdsorganisations konvention om afskaffelse af vold og chikane i arbejdslivet, der blev undertegnet den 21. juni 2019 i Genève.
- (5) I lyset af de særlige forhold, der gør sig gældende for de strafbare handlinger vold mod kvinder og vold i hjemmet, er det nødvendigt at fastsætte et omfattende sæt regler, der imødegår det vedvarende problem med vold mod kvinder og vold i hjemmet på en målrettet måde og tilgodeser de særlige behov hos ofre for denne form for vold. De eksisterende bestemmelser på EU-plan og nationalt plan har vist sig at være utilstrækkelige til effektivt at bekæmpe

⁽¹⁾ EUT C 443 af 22.11.2022, s. 93.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 24.4.2024 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 7.5.2024.

og forebygge vold mod kvinder og vold i hjemmet. Navnlig gælder det, at mens Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/36/EU ⁽³⁾ og 2011/93/EU ⁽⁴⁾, der fokuserer på bestemte typer af sådan vold, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU ⁽⁵⁾, der fastsætter en generel ramme for ofre for kriminalitet, giver visse garantier til ofre, imødekommer de ikke deres specifikke behov.

- (6) Vold mod kvinder og vold i hjemmet kan forværres, når den falder sammen med forskelsbehandling på grundlag af en kombination af køn og enhver anden årsag til forskelsbehandling som omhandlet i chartrets artikel 21, nemlig race, farve, etnisk oprindelse eller social baggrund, genetiske anlæg, sprog, religion eller tro, politiske eller andre anskuelser, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel, handicap, alder eller seksuel orientering (»intersektionel forskelsbehandling«). Medlemsstaterne bør derfor tage behørigt hensyn til de ofre, der er ramt af en sådan intersektionel forskelsbehandling, ved at træffe specifikke foranstaltninger. Personer, der er ramt af intersektionel forskelsbehandling, er i øget risiko for at blive udsat for kønsbaseret vold. Medlemsstaterne bør derfor tage hensyn til denne øgede risiko, når de gennemfører de foranstaltninger, der er fastsat i dette direktiv, særlig i forbindelse med den individuelle vurdering med henblik på fastlæggelse af ofres beskyttelsesbehov, specialiseret støtte til ofre samt uddannelse og oplysning af fagfolk, som sandsynligvis vil komme i kontakt med ofre.
- (7) Ofre er i øget risiko for intimidering, gengældelse samt sekundær og gentagen viktisering. Medlemsstaterne bør sikre, at der lægges særlig vægt på disse risici og behovet for at beskytte sådanne ofres værdighed og fysiske integritet. Tidligere bekendtskab med eller tidligere forhold til gerningsmanden er en faktor, der bør tages i betragtning ved vurderingen af risikoen for repressalier.
- (8) Ofre bør kunne udøve deres rettigheder før, under og i et passende tidsrum efter straffesagen i overensstemmelse med deres behov og på de betingelser, der er fastsat i dette direktiv.
- (9) De bestemmelser i dette direktiv, som vedrører ofres rettigheder, bør finde anvendelse på alle ofre for strafbar adfærd, der udgør vold mod kvinder eller vold i hjemmet, som kriminaliseret i henhold til EU-retten eller national ret. Dette omfatter de strafbare handlinger, der er defineret i dette direktiv, nemlig kvindelig kønslemlæstelse, tvangsægteskab, deling af intimt eller manipuleret materiale uden samtykke, cyberstalking, cyberchikane, cyberflashing og tilskyndelse via nettet til vold eller had og strafbar adfærd, der er omfattet af andre EU-retsakter, navnlig direktiv 2011/36/EU og 2011/93/EU. Endelig falder visse strafbare handlinger i henhold til national ret ind under definitionen af vold mod kvinder. De omfatter strafbare handlinger såsom kvindedrab, voldtægt, seksuel chikane, seksuelt misbrug, stalking, tidlige ægteskaber, tvangsaborter, tvangssterilisering og forskellige former for cybervold såsom seksuel chikane på internettet og cybermobning. Vold i hjemmet er en form for vold, som vil kunne være specifikt kriminaliseret i henhold til national ret eller omfattet af de strafbare handlinger, der begås inden for familien eller husstanden eller mellem tidligere eller nuværende ægtefæller eller partnere, uanset om de deler husstand eller ej. De enkelte medlemsstater kan anlægge en bredere forståelse af, hvad der udgør vold mod kvinder i henhold til national strafferet. Det bør bemærkes, at dette direktiv ikke omhandler hele det spektrum af kriminel adfærd, der udgør vold mod kvinder.
- (10) Vold mod kvinder er et vedvarende udtryk for strukturel forskelsbehandling af kvinder som følge af et historisk ulige magtforhold mellem kvinder og mænd. Det er en form for kønsbestemt vold, der udøves af mænd, og som primært rammer kvinder og piger. Den har rødder i socialt konstruerede roller, adfærd, aktiviteter og egenskaber, som et givet samfund anser for passende for kvinder og mænd. Der bør derfor tages højde for et kønssensitivt perspektiv ved gennemførelsen af dette direktiv.
- (11) Vold i hjemmet er et alvorligt socialt problem, der ofte forbliver skjult. Det kan føre til alvorlige psykiske og fysiske traumer med alvorlige konsekvenser for et offers privatliv og arbejdsliv, fordi gerningsmanden typisk er en person, som offeret kender, og som offeret ville forvente at kunne stole på. Denne form for vold kan antage forskellige former, herunder fysiske, seksuelle, psykologiske og økonomiske former, og kan finde sted inden for en bred vifte af

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/36/EU af 5. april 2011 om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel og beskyttelse af ofrene herfor, og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/629/RIA (EUT L 101 af 15.4.2011, s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/93/EU af 13. december 2011 om bekæmpelse af seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA (EUT L 335 af 17.12.2011, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU af 25. oktober 2012 om minimumsstandarder for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA (EUT L 315 af 14.11.2012, s. 57).

relationer. Vold i hjemmet omfatter ofte kontrollerende adfærd og kan forekomme, uanset om gerningsmanden deler eller har delt husstand med offeret eller ej.

- (12) Foranstaltningerne i dette direktiv er udformet med henblik på at imødekomme kvinders og pigers specifikke behov, da de i uforholdsmæssigt høj grad rammes af de former for vold, der er omfattet af dette direktiv, nemlig vold mod kvinder og vold i hjemmet, hvilket bekræftes af data og undersøgelser. Imidlertid bliver andre personer også ofre for disse former for vold og bør derfor også være omfattet af de samme foranstaltninger for ofre, som er fastsat i dette direktiv. Begrebet »offer« bør derfor henvises til alle personer uanset deres køn, og alle ofre bør, medmindre andet er angivet i en given bestemmelse, være omfattet af rettighederne i forbindelse med beskyttelse af ofre og adgang til domstolsprøvelse, støtte til ofre og forebyggende foranstaltninger.
- (13) På grund af deres sårbarhed kan det være ødelæggende for børn at være vidne til vold i hjemmet. Børn, der er vidne til vold i hjemmet inden for familien eller husstanden, lider typisk direkte psykologisk og følelsesmæssig skade, som påvirker deres udvikling, og er i øget risiko for at lide af fysisk og psykisk sygdom, både på kort og lang sigt. Anerkendelsen af, at børn, der har lidt skade direkte som følge af at have været vidne til vold i hjemmet, selv er ofre, er et vigtigt skridt i retning af at beskytte børn, der lider under vold i hjemmet.
- (14) Med henblik på dette direktiv bør »kompetente myndigheder« forstås som den eller de myndigheder, der i henhold til national ret er udpeget som kompetent(e) til at varetage en opgave som fastsat i dette direktiv. Hver medlemsstat bør afgøre, hvilke myndigheder der skal være kompetente med hensyn til hver af disse opgaver.
- (15) I henhold til artikel 288 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) er et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen. I betragtning af den særlige karakter af den strafbare handling kvindelig kønslemlæstelse og behovet for at sikre beskyttelsen af ofrene, der lider særlig skade som følge heraf, bør denne strafbare handling behandles specifikt i medlemsstaternes strafferet. Kvindelig kønslemlæstelse er en praksis, der indebærer overgreb og udnyttelse, og som vedrører en kvindes eller en piges kønsorganer, og som foretages med henblik på at bevare og hævde dominans over kvinder og piger og for at udøve social kontrol over kvinders og pigers seksualitet. Den foretages undertiden i forbindelse med børnetvangsægteskaber eller vold i hjemmet. Kvindelig kønslemlæstelse kan forekomme som en traditionel praksis, som nogle samfund udøver over for deres kvindelige medlemmer. Den bør omfatte lemlæstende praksis, som foretages af ikkemedicinske årsager, og som forvolder ofrene uoprettelig og livslang skade. Kvindelig kønslemlæstelse fører til psykologiske og sociale skader, som i alvorlig grad påvirker offerets livskvalitet. Begrebet »excision« bør henvises til den delvise eller fuldstændige fjernelse af klitoris og de ydre kønslæber. Begrebet »infibulering« bør henvises til lukningen af de ydre kønslæber ved delvis sammensyning af vulvas ydre læber for at indsnævre vaginalåbningen. Begrebet »udførelse af enhver anden lemlæstelse« bør henvises til alle andre fysiske ændringer af de kvindelige kønsorganer.
- (16) Tvangsægteskab er en form for vold, der indebærer alvorlige krænkelse af grundlæggende rettigheder, navnlig kvinders og pigers ret til fysisk integritet, frihed, autonomi, fysisk og mental sundhed, seksuel og reproduktiv sundhed, uddannelse og privatliv. Fattigdom, arbejdsløshed, skikke og konflikter er alle faktorer, der fremmer tvangsægteskaber. Fysisk og seksuel vold og trusler om vold er ofte anvendte tvangsmidler til at tvinge en kvinde eller pige til at indgå ægteskab. Ofte ledsages tvangsægteskaber af forskellige former for fysisk og psykisk udnyttelse og vold såsom seksuel udnyttelse. Det er derfor nødvendigt, at alle medlemsstater kriminaliserer tvangsægteskaber og gør lovovertræderne til genstand for passende straffe. Dette direktiv berører ikke definitionerne af »ægteskab« i national eller international ret. Medlemsstaterne bør træffe de nødvendige foranstaltninger til at fastsætte en forældelsesfrist, der sikrer, at tvangsægteskaber kan efterforskes, retsforfølges og pådømmes. Eftersom ofre for tvangsægteskaber ofte er mindreårige, bør forældelsesfristerne dække en periode, der er tilstrækkeligt lang og står i et rimeligt forhold til den pågældende strafbare handlingens grovhed, for at gøre det muligt effektivt at indlede en retssag, efter at offeret er fyldt 18 år.
- (17) Det er nødvendigt at fastsætte harmoniserede definitioner af strafbare handlinger og straffe i forbindelse med visse former for cybervold, hvor vold er uløseligt forbundet med brugen af informations- og kommunikationsteknologi (»IKT«), og disse teknologier bruges til i betydelig grad at forstærke alvoren af de strafbare handlingers skadelige virkning og derved ændrer den strafbare handlingens karakter. Cybervold er især rettet mod og påvirker kvindelige politikere, journalister og menneskerettighedsforkæmpere. Menneskerettighedsforkæmpere er enkeltpersoner, grupper eller organisationer, som fremmer og beskytter universelt anerkendte menneskerettigheder og grund-

læggende frihedsrettigheder. Cybervold kan få kvinder til at tie og forhindre, at de deltager i samfundet på lige fod med mænd. Cybervold rammer også kvinder og piger i uddannelsessammenhænge såsom skoler og universiteter i uforholdsmæssigt høj grad med skadelige konsekvenser for deres videreuddannelse og deres mentale sundhed, forårsager social udstødelse, angst og tilskyndelse til at begå selvskade og kan i ekstreme tilfælde føre til selvmord.

- (18) Brugen af IKT indebærer en risiko for let, hurtig og udbredt forstærkning af visse former for cybervold med en klar risiko for at forårsage dyb og langvarig skade for offeret eller øge denne skade. Potentialet for en sådan forstærkning, som er en forudsætning for, at der begås flere strafbare handlinger i form af cybervold som defineret i dette direktiv, bør være afspejlet i det forhold, at bestemt materiale »gøres tilgængeligt for offentligheden« ved hjælp af IKT. Begreberne »tilgængeligt for offentligheden« og »offentligt tilgængeligt« bør forstås som en henvisning til, at materialet potentielt kan nå ud til et antal personer. Disse begreber bør fortolkes og anvendes under hensyntagen til de relevante omstændigheder, herunder de teknologier, der anvendes til at gøre dette materiale tilgængeligt. For kun at fastsætte minimumsregler for de alvorligste former for cybervold er de relevante strafbare handlinger, som er defineret i dette direktiv, desuden begrænset til adfærd, som sandsynligvis vil forvolde offeret alvorlig skade eller alvorlig psykologisk skade, eller til adfærd, som sandsynligvis vil forårsage, at offeret alvorligt frygter for sin egen eller forsørgelsesberettigede personers sikkerhed. I hvert enkelt tilfælde bør der ved vurderingen af, om adfærdens sandsynligvis vil forårsage alvorlig skade, tages hensyn til sagens konkrete omstændigheder, uden at dette berører retsvæsenets uafhængighed. Sandsynligheden for at forvolde alvorlig skade kan udledes af objektive faktiske omstændigheder. Dette direktiv fastlægger en retlig ramme af minimumsregler i denne henseende, og det står medlemsstaterne frit for at vedtage eller opretholde strengere strafferetlige regler.
- (19) Særligt på grund af dets tendens til let, hurtig og bred udbredelse og udførelse samt dets intime karakter kan det at gøre billeder, videoer eller lignende materiale, som viser en persons utilslørede seksuelle aktiviteter eller kønsdele, tilgængelige for offentligheden ved hjælp af IKT uden denne persons samtykke, være meget skadeligt for offeret. Den relevante strafbare handling, der defineres i dette direktiv, bør omfatte alle typer af sådant materiale såsom billeder, fotografier og videoer, herunder seksualiserede billeder, lydklip og videoklip. Den bør omfatte situationer, hvor det at gøre materiale tilgængeligt for offentligheden ved hjælp af IKT finder sted uden offerets samtykke, uanset om offeret har givet sit samtykke til frembringelsen af materialet eller måtte have videregivet det til en bestemt person. Den strafbare handling bør også omfatte fremstilling, manipulering eller ændring uden samtykke, f.eks. ved hjælp af billedredigering, herunder ved brug af kunstig intelligens, af materiale, som får det til at se ud, som om en anden person er involveret i seksuelle aktiviteter, for så vidt som materialet efterfølgende gøres tilgængeligt for offentligheden ved hjælp af IKT uden den pågældende persons samtykke. En sådan fremstilling, manipulering eller ændring af materiale bør omfatte frembringelse af deepfake-materiale, hvor materialet i væsentlig grad ligner en eksisterende person, eksisterende genstande, steder eller andre enheder eller begivenheder, der viser en anden persons seksuelle aktiviteter, og som for andre fejlagtigt forekommer at være autentisk eller sandfærdigt. For at sikre en effektiv beskyttelse af ofre mod en sådan adfærd bør trusler om at give sig i kast med sådan adfærd også være omfattet.
- (20) Udbredelse af billeder, videoer eller andet materiale, som uden en persons samtykke viser denne persons utilslørede seksuelle aktiviteter eller kønsdele til offentligheden ved hjælp af IKT, bør ikke kriminaliseres, hvis en sådan ikkekriminalisering er nødvendig for at beskytte de grundlæggende rettigheder, der er sikret ved chartret, særlig ytringsfriheden, herunder friheden til at modtage og meddele oplysninger og tanker i et åbent og demokratisk samfund, samt den kunstneriske og videnskabelige frihed, herunder akademisk frihed. Den strafbare handling bør heller ikke omfatte offentlige myndigheders håndtering af materiale, særlig med henblik på gennemførelse af straffesager eller forebyggelse, afsløring eller efterforskning af strafbare handlinger, og medlemsstaterne bør kunne fritage en person for ansvar under visse omstændigheder, f.eks. hvis telefon- eller internethjælpetjenester håndterer materiale med henblik på at anmelde en strafbar handling til myndighederne.
- (21) Cyberstalking er en moderne form for vold, som ofte begås mod familiemedlemmer eller personer, der bor i samme husstand som krænkeren, men også af tidligere partnere eller bekendte. Typisk misbruges teknologien af gerningsmanden til at optrappe den tvangsmæssige og kontrollerende adfærd, manipulation og overvågning og forstærker derved offerets frygt, angst og gradvise isolation fra venner, familie og arbejde. Der bør derfor fastsættes minimumsregler for cyberstalking. Den strafbare handling cyberstalking bør omfatte gentagen eller løbende overvågning af offeret ved hjælp af IKT uden offerets samtykke eller en retlig tilladelse. Denne form for overvågning kan muliggøres ved at behandle offerets personoplysninger, f.eks. ved identitetstyveri, ved at stjæle passwords, ved at hacke offerets enheder, ved i hemmelighed at aktivere software til registrering af tastetryk og koder (keylogging) for at få adgang til offerets private rum, ved at installere geolokaliseringsskaps, herunder stalkerware, eller ved at stjæle offerets enheder. Derudover omfatter den strafbare handling cyberstalking overvågning af ofre uden deres samtykke eller tilladelse ved hjælp af teknologiske enheder, der er forbundet via tingenes internet såsom intelligente

husholdningsapparater. Der kan dog være situationer, hvor overvågningen foretages af lovlige årsager, f.eks. i forbindelse med forældres overvågning af deres børns opholdssted og deres onlineaktivitet, slægtninges helbredsrelaterede overvågning af syge, ældre eller sårbare personer eller personer med handicap eller i forbindelse med medieovervågning og efterretninger indhentet fra åbne kilder.

- (22) Strafansvar bør begrænses til situationer, hvor overvågningen sandsynligvis vil forvolde ofret alvorlig skade. Når det vurderes, om en handling sandsynligvis vil forvolde alvorlig skade, bør fokus ligge på, om handlingen typisk vil forvolde et offer skade.
- (23) I definitionen af den strafbare handling cyberstalking bør begrebet »sporing« henvise til at opspore en persons opholdssted og følge denne persons bevægelser, og begrebet »overvågning« bør henvise til at holde øje med en person mere generelt, herunder iagttage vedkommendes aktiviteter. I forbindelse med cyberstalking har begge handlinger i sidste ende til formål at kontrollere en person.
- (24) Der bør fastsættes minimumsregler for den strafbare handling cyberchikane for at dække de alvorligste former for cyberchikane. Dette bør omfatte gentagne gange eller vedvarende at indlade sig på truende adfærd rettet mod en person, i det mindste hvor en sådan adfærd indbefatter trusler ved hjælp af IKT om at begå strafbare handlinger, og hvor en sådan adfærd sandsynligvis vil fremkalde alvorlig frygt hos personen for sin egen eller forsørgelsesberettigede personers sikkerhed. Dette bør også omfatte sammen med andre personer og ved hjælp af IKT i et offentligt forum at indlade sig på truende eller fornærmende adfærd rettet mod en person, hvis en sådan adfærd sandsynligvis vil forvolde denne person alvorlig psykisk skade. Sådanne omfattende angreb, herunder koordinerede gruppeangreb på nettet, kan munde ud i angreb uden for nettet eller forårsage betydelig psykisk skade og i ekstreme tilfælde føre til, at offeret begår selvmord. Sådanne angreb er ofte rettet mod fremtrædende kvindelige politikere, journalister og menneskerettighedsforkæmpere eller på anden måde kendte kvinder, men kan også forekomme i andre sammenhænge, f.eks. på universitetsområder, i skoler og på arbejdspladser. En sådan form for onlinevold bør bekæmpes, navnlig når angrebene finder sted i stor skala, f.eks. i form af massechikane udført af et betydeligt antal mennesker. Minimumsreglerne vedrørende cyberchikane bør også omfatte uopfordret fremsendelse af et billede, en video eller andet lignende materiale, der afbilder kønsdele, til en person (»cyberflashing«), hvor en sådan adfærd sandsynligvis vil forvolde den pågældende person alvorlig psykisk skade. Cyberflashing er en udbredt form for intimidering af kvinder og en måde at bringe dem til tavshed på. Minimumsreglerne for den strafbare handling cyberchikane bør også omfatte regler om situationer, hvor offerets personlige oplysninger gøres offentligt tilgængelige ved hjælp af IKT uden ofrets samtykke med henblik på at tilskynde andre til at forvolde offeret fysisk eller alvorlig psykologisk skade (»doxing«).
- (25) I de senere år har stigningen i brugen af internettet og de sociale medier ført til en kraftig stigning i offentlig tilskyndelse til vold og had, herunder på grund af køn. Den lette, hurtige og brede spredning af had i den digitale verden forstærkes af virkningen af folks manglende hæmninger på internettet, idet den formodede anonymitet på internettet og følelsen af straffrihed reducerer de hæmninger, som normalt afholder mennesker fra at tale sådan. Kvinder er ofte mål for sexistisk og kvindefjendsk had på internettet, som kan eskalere til hadforbrydelser uden for nettet. Det er nødvendigt at forhindre eller gribe ind over for denne adfærd på et tidligt tidspunkt. Det sprog, der anvendes i denne form for tilskyndelse, henviser ikke altid direkte til målpersonens køn, men den forudindtagne motivation kan udledes af tilskyndelsens samlede indhold eller kontekst.
- (26) Den strafbare handling tilskyndelse på nettet til vold eller had forudsætter, at tilskyndelsen ikke kommer til udtryk i en rent privat sammenhæng, men offentligt ved brug af IKT. Det bør derfor være påkrævet, at der sker udbredelse til offentligheden, hvilket bør forstås således, at det indebærer, at et givet materiale, hvori der opfordres til vold eller had, via IKT gøres tilgængeligt for et potentielt ubegrænset antal personer, nemlig ved at materialet gøres let tilgængeligt for brugere generelt, uden at den person, der tilvejebragte materialet, behøver at foretage sig yderligere, uanset om disse brugere rent faktisk tilgår de pågældende oplysninger eller ej. Hvis adgangen til materialet kræver registrering eller optagelse i en gruppe af brugere, bør disse oplysninger således kun betragtes som værende udbredt til offentligheden, hvis brugere, der ønsker adgang til oplysningerne, automatisk registreres eller gives adgang, uden at et menneske træffer beslutning om eller foretager udvælgelse af, hvem der skal tildeles adgang. Ved vurderingen af, om materiale udgør tilskyndelse til had eller vold, bør de kompetente myndigheder tage hensyn til den grundlæggende ret til ytringsfrihed som fastsat i chartrets artikel 11.
- (27) For at sikre en rimelig balance mellem ytringsfriheden og retsforfølgningen af den strafbare handling tilskyndelse på nettet til vold eller had bør medlemsstaterne kunne vælge kun at straffe adfærd, der udføres på en måde, som sandsynligvis vil forstyrre den offentlige orden, eller som er truende, groft krænkende eller fornærmende.

Anvendelsen af disse betingelser bør, hvis den er påkrævet i henhold til national ret, ikke føre til underminering af effektiviteten af den bestemmelse, der definerer den strafbare handling tilskyndelse på nettet til vold eller had.

- (28) Sanktionerne for de strafbare handlinger, der defineres i dette direktiv, bør være effektive, have en afskrækkende virkning og stå i et rimeligt forhold til den strafbare handlingens grovhed. Med henblik herpå bør der fastsættes mindsteniveauer for den maksimale fængselsstraf for fysiske personer. De maksimale fængselsstraffe, der er fastsat i dette direktiv for strafbare handlinger begået af fysiske personer, bør finde anvendelse på i det mindste de alvorligste af disse strafbare handlinger.
- (29) Ofre bør let kunne anmelde voldsforbrydelser mod kvinder eller vold i hjemmet og forelægge beviser herfor uden at blive udsat for sekundær eller gentagen viktimisering. Det er yderst vigtigt, at ofre, når de anmelder strafbare handlinger, henvises til et specialiseret kontaktpunkt, når det er muligt, uanset om der indgives en strafferetlig anmeldelse. Dette kontaktpunkt kan være en uddannet politibetjent eller enhver fagperson, der er uddannet til at bistå ofre.
- (30) Medlemsstaterne bør ud over personlig anmeldelse give mulighed for at indgive klager online eller via anden tilgængelig og sikker IKT med henblik på anmeldelse af vold mod kvinder eller vold i hjemmet, i det mindste for så vidt angår cyberkriminalitet bestående i deling af intimt eller manipuleret materiale uden samtykke, cyberstalking, cyberchikane og tilskyndelse via nettet til vold eller had som defineret i dette direktiv. Ofre bør kunne uploade materiale vedrørende deres anmeldelse såsom skærbilleder af den påståede voldelige adfærd.
- (31) I lyset af de særlige forhold, der gør sig gældende for vold mod kvinder og vold i hjemmet, og den øgede risiko for, at ofre muligvis trækker deres anmeldelse tilbage, selv om de har været ofre for en strafbar handling, er det vigtigt, at relevant bevismateriale indsamles på en udførlig måde så tidligt som muligt i overensstemmelse med gældende nationale procedureregler.
- (32) Medlemsstaterne kan yde retshjælp, herunder gratis retshjælp, til ofre, når de anmelder strafbare handlinger, hvor dette er fastsat i national ret. Når medlemsstaterne vurderer offerets midler med henblik på at afgøre, om der skal bevilges retshjælp, bør de tage hensyn til offerets faktiske adgang til sine økonomiske ressourcer. Vold i hjemmet kan føre til økonomisk kontrol fra gerningsmandens side, og ofrene har måske ikke reel adgang til deres egne finansielle midler.
- (33) I tilfælde af vold i hjemmet og vold mod kvinder, navnlig når den begås af nære familiemedlemmer eller partnere, kan ofrene være udsat for en sådan tvang fra gerningsmandens side, at de er bange for at henvende sig til de kompetente myndigheder, selv hvis deres liv er i fare. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at deres regler for tavshedspligt ikke udgør en hindring for, at sundhedsprofessionelle kan foretage en indberetning til de kompetente myndigheder, hvor de har rimelig grund til at antage, at der er en umiddelbar risiko for alvorlig fysisk skade. En sådan indberetning er berettiget, fordi sådanne handlinger måske ikke anmeldes af dem, der oplever dem, eller som er direkte vidne til dem. På samme måde opdages tilfælde af vold i hjemmet eller vold mod kvinder, som påvirker børn, ofte kun af tredjeparter, der bemærker unormal adfærd eller fysisk skade på barnet. Det er nødvendigt at beskytte børn effektivt mod sådanne former for vold og med det samme træffe passende foranstaltninger. Fagfolk, der kommer i kontakt med børn, der er ofre, herunder fagfolk inden for sundhedspleje, sociale tjenester eller uddannelse, bør derfor ikke være underlagt tavshedspligt, hvis de har rimelig grund til at antage, at et barn er blevet påført alvorlig fysisk skade. Når fagfolk indberetter sådanne tilfælde af vold, bør medlemsstaterne sikre, at de ikke holdes ansvarlige for brud på tavshedspligten. Retten til fortrolighed mellem advokat og klient bør dog sikres i overensstemmelse med chartrets artikel 7, hvilket er begrundet i den afgørende rolle, som advokater har i et demokratisk samfund. Hvor det er fastsat i national ret, bør præsters tavshedspligt med hensyn til skriftemål eller tilsvarende principper, der finder anvendelse for at sikre religionsfriheden, også sikres. Derudover berører fagfolks mulighed for at indberette sådanne tilfælde af vold ikke nationale regler om kildebeskyttelse, som finder anvendelse i forbindelse med medierne.
- (34) For at imødegå de manglende indberetninger i sager, hvor offeret er et barn, bør der indføres sikre og børnevenlige indberetningsprocedurer. Dette kan omfatte kompetente myndigheders udspørgning på et enkelt og letforståeligt sprog. Medlemsstaterne bør i videst muligt omfang sikre, at fagfolk, der er specialiseret i at tage sig af og yde støtte til børn, er til stede med henblik på at kunne bistå dem under indberetningprocedurerne. Der kunne være omstændigheder, hvor en sådan bistand måske ikke er relevant, f.eks. på grund af barnets modenhed eller i tilfælde af onlineindberetning, eller hvor en sådan bistand kan vise sig at være vanskelig, f.eks. i tyndt befolkede områder.

- (35) Det er vigtigt, at medlemsstaterne sikrer, at ofre, der er tredjelandstatsborgere, uanset deres opholdsstatus, ikke afskrækkes fra at anmelde tilfælde af vold mod kvinder eller vold i hjemmet og behandles på en ikkediskriminerende måde med hensyn til deres opholdsstatus i overensstemmelse med målene i direktiv 2012/29/EU. For at beskytte alle ofre mod gentagen vold er det vigtigt at anvende en offercentreret tilgang. Det bør navnlig sikres, at håndhævelsen af tilbagesendelsesproceduren i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF⁽⁶⁾ ikke forhindrer ofre i at udøve deres ret til at blive hørt i henhold til direktiv 2012/29/EU. Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med direktiv 2008/115/EF beslutte at udstede en selvstændig opholdstilladelse eller anden tilladelse, der giver ret til ophold af menneskelige, humanitære eller andre årsager, til en tredjelandstatsborger, der opholder sig ulovligt på deres område, og skal opfylde forpligtelsen i henhold til nævnte direktiv til så vidt muligt at tage hensyn til sårbare personers særlige behov inden for fristen for frivillig udrejse, hvis der er givet en sådan frist i henhold til nævnte direktiv.
- (36) Forsinkelser i behandlingen af klager over vold mod kvinder og vold i hjemmet kan skabe en særlig risiko for ofre herfor, idet de stadig kan være i umiddelbar fare, og gerningsmændene ofte er nære familiemedlemmer eller ægtefæller. De kompetente myndigheder bør derfor være behørigt uddannet og have tilstrækkelig ekspertise og effektive efterforskningsredskaber til at efterforske og retsforfølge sådanne handlinger uden at skulle oprette specialiserede tjenester eller enheder.
- (37) Efterforskning eller retsforfølgning af voldtægt bør ikke være afhængig af, at offeret eller offerets repræsentant anmelder sådanne handlinger, eller af en klage fra offeret eller offerets repræsentant. Tilsvarende bør straffesagen fortsætte, selv om offeret trækker klagen tilbage. Dette berører ikke de retsforfølgende myndigheders skønsbeføjelse til at indstille straffesagen af andre grunde, f.eks. hvis de konkluderer, at der ikke foreligger tilstrækkelige beviser til at fortsætte straffesagen.
- (38) Ofre for vold i hjemmet og seksuel vold har typisk brug for øjeblikkelig beskyttelse og særlig støtte, f.eks. i tilfælde af partnervold, hvor recidivraten ofte er høj. Der bør derfor iværksættes en individuel vurdering af offerets behov så tidligt som muligt, såsom på det tidspunkt, hvor offeret første gang kommer i kontakt med de kompetente myndigheder, så hurtigt som muligt efter offerets første kontakt med de kompetente myndigheder, eller så snart der opstår mistanke om, at personen er offer for vold i hjemmet eller seksuel vold. Dette kan ske, før et offer formelt har anmeldt en strafbar handling, eller på de kompetente myndigheders eget initiativ, hvis en tredjepart anmelder den strafbare handling.
- (39) Ved vurderingen af offerets behov for beskyttelse og støtte bør det primære hensyn være at beskytte offerets sikkerhed og yde målrettet støtte, idet der blandt andet tages hensyn til offerets individuelle omstændigheder. Omstændigheder, som kræver særlig opmærksomhed, kunne f.eks. omfatte det forhold, at offeret er gravid, offerets afhængighed af eller forhold til gerningsmanden eller den mistænkte, risikoen for, at offeret vender tilbage til gerningsmanden eller den mistænkte, nylig separation fra en gerningsmand eller mistænkt, den potentielle risiko for, at børn benyttes til at udøve kontrol over offeret, risiciene for ofre med handicap og brugen af selskabsdyr til at lægge pres på offeret. Den grad af kontrol, som gerningsmanden eller den mistænkte udøver over offeret, uanset om den er psykologisk eller økonomisk, bør også tages i betragtning.
- (40) For at sikre omfattende støtte til og beskyttelse af ofre bør alle kompetente myndigheder og relevante organer, ikke kun de retshåndhævende og de retslige myndigheder, involveres i vurderingen af risiciene for ofre, og hvilke passende støtteforanstaltninger der kan træffes på grundlag af klare retningslinjer udstukket af medlemsstaterne. Sådanne retningslinjer bør omfatte de faktorer, der skal tages i betragtning ved vurderingen af, hvilken risiko gerningsmanden eller den mistænkte udgør, herunder det forhold, at mistænkte, der er tiltalt for mindre strafbare handlinger, sandsynligvis er lige så farlige som dem, der er tiltalt for mere alvorlige strafbare handlinger, navnlig i sager om vold i hjemmet og stalking. De kompetente myndigheder bør regelmæssigt underkaste den individuelle vurdering fornyet prøvelse for at sikre, at offeret ikke har fået nye beskyttelses- eller støttebehov, som ikke er imødekommet. F.eks. kunne en sådan fornyet prøvelse finde sted på vigtige tidspunkter i processen såsom ved indledningen af en retssag, ved afsigelsen af en dom eller kendelse, eller i forbindelse med procedurer om ændring af forældremyndighedsordninger eller samkvensret.
- (41) For at undgå sekundær og gentagen viktimering, intimidering og repressalier bør forsørgelsesberettigede personer modtage de samme beskyttelsesforanstaltninger som dem, der ydes til offeret, medmindre der er tegn på, at den forsørgelsesberettigede person ikke har særlige beskyttelsesbehov. De kompetente myndigheder bør vurdere, om der er tegn på, at personen ikke har særlige beskyttelsesbehov, fordi enhver foranstaltning baseret på en forkert antagelse om specifikke beskyttelsesbehov ville være uforholdsmæssig, hvis det kan fastslås, at der ikke er nogen specifikke beskyttelsesbehov. Forsørgelsesberettigede personer under 18 år er på grund af deres sårbarhed i særlig risiko for at

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98).

lide følelsesmæssig skade, som får negativ indflydelse på deres udvikling. Hvor det er fastsat i national ret, kan andre forsørgelsesberettigede også anses for at være i en lignende risiko.

- (42) Ofre har ofte behov for særlig støtte. For at sikre, at de reelt får tilbud om støtte, bør de kompetente myndigheder henvise ofre til passende støttetjenester. Dette bør navnlig være tilfældet, når det ved en individuel vurdering er konstateret, at offeret har særlige støttebehov. Når der tages stilling til, om ofre, der er børn, skal henvises til støttetjenester, bør disse ofres tarv komme i første række som fastsat i chartrets artikel 24. Medlemsstaterne bør sikre, at de kompetente myndigheders behandlingen af relaterede personoplysninger er baseret på retsregler og i overensstemmelse med de relevante bestemmelser om lovlig behandling fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽⁷⁾ og i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 ⁽⁸⁾. Sådant ret bør omfatte passende garantier for personoplysninger, som overholder selve kernen i retten til databeskyttelse og indeholder passende og specifikke foranstaltninger til beskyttelse af fysiske personers grundlæggende rettigheder og interesser. Hvor kompetente myndigheder videregiver ofres personoplysninger til støttetjenester med henblik på henvisning af ofre, bør de sikre, at de videregivne oplysninger begrænses til, hvad der er nødvendigt for at informere støttetjenesterne om sagens omstændigheder, således at ofrene modtager passende støtte og beskyttelse. En støttetjeneste bør kun opbevare personoplysninger, så længe det er nødvendigt, og under alle omstændigheder ikke længere end fem år eller i en kortere periode, hvis det er fastsat i national ret, efter den seneste kontakt mellem støttetjenesten og offeret.
- (43) Medlemsstaterne bør træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at der er mulighed for at træffe afgørelse om øjeblikkelig bortvisning, om tilhold og om beskyttelse for at sikre en effektiv beskyttelse af ofrene og forsørgelsesberettigede personer.
- (44) Uden at det udgør en erstatning for anholdelse og tilbageholdelse af mistænkte og gerningsmænd, som fortsat hører under national ret, bør medlemsstaterne sikre, at der kan træffes afgørelse om øjeblikkelig bortvisning, om tilhold eller om beskyttelse i situationer med umiddelbar fare såsom hvis der er overhængende fare for skade, eller der allerede er sket skade, og det sandsynligvis vil gentage sig, og at ofrene i sådanne relevante situationer, og hvor sådanne afgørelser i henhold til national ret er genstand for en anmodning fra offeret, underrettes om muligheden for at anmode om sådanne afgørelser.
- (45) Afgørelser om beskyttelse kan omfatte forbud mod, at gerningsmanden eller den mistænkte får adgang til bestemte lokaliteter, kommer nærmere på offeret eller forsørgelsesberettigede personer end en foreskrevet afstand eller kontakter dem, herunder ved hjælp af onlinegrænseflader. Afgørelser om beskyttelsesordrer kan også omfatte forbud mod besiddelse af skydevåben eller dødbringende våben, hvor det er nødvendigt. Afgørelser om øjeblikkelig bortvisning, om tilhold eller om beskyttelse bør træffes enten for en given periode, eller indtil de ændres eller ophæves.
- (46) Elektronisk overvågning gør det muligt, hvor det er relevant, at sikre overholdelsen af afgørelser om øjeblikkelig bortvisning, om tilhold og om beskyttelse, registrere beviser på overtrædelse af sådanne afgørelser og forbedre overvågningen af gerningsmændene. Hvis det er muligt, hensigtsmæssigt og relevant under hensyntagen til sagens omstændigheder og sagens retlige karakter, bør elektronisk overvågning overvejes for at sikre fuldbyrdelse af afgørelser om øjeblikkelig bortvisning, om tilhold og om beskyttelse. Hvor der anvendes elektronisk overvågning, bør ofrene altid informeres om dens kapacitet og begrænsninger.
- (47) For at sikre, at afgørelser om øjeblikkelig bortvisning, om tilhold og om beskyttelse er effektive, bør overtrædelser heraf medføre straf. Disse sanktioner kan være af strafferetlig eller ikkestrafferetlig karakter og kan omfatte fængselsstraffe, bøder eller enhver sanktion, som er effektiv, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning. Det er afgørende, at ofre har mulighed for at blive informeret om overtrædelser af afgørelser om øjeblikkelig bortvisning, om tilhold eller om beskyttelse, hvor en sådan overtrædelse kunne have en indvirkning på deres sikkerhed. Eftersom overtrædelser af afgørelser om øjeblikkelig bortvisning, om tilhold eller om beskyttelse

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (den generelle forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 89).

kan øge risiciene og gøre det nødvendigt at iværksætte yderligere beskyttelse, bør der om nødvendigt overvejes en fornyet prøvelse af den individuelle vurdering efter en dokumenteret overtrædelse.

- (48) Fremlæggelse af beviser for ofres tidligere seksuelle adfærd, seksuelle præferencer og påklædning eller udklædning for at anfægte deres troværdighed og manglende samtykke i sager om seksuel vold, navnlig voldtægtssager, kan forstærke opretholdelsen af skadelige stereotyper om ofrene og føre til gentagen eller sekundær viktimisering. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at beviser vedrørende ofrets tidligere seksuelle adfærd eller andre aspekter af offerets privatliv i tilknytning hertil kun er tilladt, hvis det er nødvendigt for at vurdere et konkret forhold i den foreliggende sag eller for udøvelsen af retten til et forsvar.
- (49) I betragtning af de helt særlige forhold og omstændigheder, der er forbundet med vold mod kvinder og vold i hjemmet, har retningslinjer for retshåndhævende myndigheder og anklagemyndigheder en iboende værdi. På grund af ofrenes særlige sårbarheder er vejledning om, hvordan de bør behandles i alle faser af processen, afgørende for at skabe øget bevidsthed og undgå reviktimisering i forbindelse med håndteringen af disse typer af strafbare handlinger. Retningslinjer for anklagemyndigheder kan forstås som både en procedurehåndbog og en henvisning til bedste praksis. Navnlig med hensyn til hvordan man henvender sig til ofre, og hvordan de skal behandles i overensstemmelse med deres unikke situation og oplevelser, kan specialiserede kvindetjenester tilbyde ekspertrådgivning og vejledning baseret på deres daglige interaktion med ofre. Medlemsstaterne tilskyndes til at rådføre sig og samarbejde med specialiserede kvindetjenester om udarbejdelse og revision af sådanne retningslinjer. Medlemsstaterne bør gennemgå deres retningslinjer for retshåndhævende myndigheder og anklagemyndigheder, når der sker en vigtig udvikling i deres retlige rammer eller i samfundet som helhed. Dette kan omfatte tilfælde, hvor der sker væsentlige ændringer af eksisterende love eller etableret retspraksis, eller hvor der opstår nye tendenser eller voldsformer, navnlig hvor den teknologiske udvikling fører til nye former for cybervold.
- (50) I betragtning af kompleksiteten og alvoren af vold mod kvinder og vold i hjemmet og ofrenes særlige behov for støtte bør medlemsstaterne sikre, at de udpegede organer yder supplerende støtte til og forebygger sådanne strafbare handlinger. De nationale ligestillingsorganer, der er oprettet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/113/EF⁽⁹⁾, 2006/54/EF⁽¹⁰⁾ og 2010/41/EU⁽¹¹⁾, har grundet deres ekspertise i spørgsmål vedrørende forskelsbehandling på grund af køn gode forudsætninger for at udføre disse opgaver. For at sætte disse organer i stand til at udføre deres opgaver effektivt bør medlemsstaterne sikre, at de har tilstrækkelige menneskelige og finansielle ressourcer.
- (51) Nogle af de strafbare handlinger, der er omfattet af dette direktiv, indebærer en øget risiko for gentagen, langvarig eller endog vedvarende viktimisering. Denne risiko opstår navnlig i forbindelse med strafbare handlinger, der indebærer, at materiale, der stammer fra visse former for cybervold, ved brug af IKT gøres tilgængeligt, i betragtning af hvor let og hurtigt sådant materiale kan spredes i stort omfang, og af de problemer, det ofte giver, når det drejer sig om at fjerne sådant materiale. Denne risiko består typisk selv efter en domfældelse. For effektivt at beskytte ofrenes rettigheder bør medlemsstaterne derfor træffe passende foranstaltninger med henblik på at fjerne det pågældende materiale med det samme. I betragtning af at det måske ikke altid er praktisk muligt at fjerne materiale ved kilden, f. eks. på grund af retlige eller praktiske vanskeligheder i forbindelse med gennemførelsen eller håndhævelsen af et påbud om fjernelse, bør medlemsstaterne også have mulighed for at træffe foranstaltninger med henblik på at hindre adgangen til sådant materiale med det samme.
- (52) Dette direktivs bestemmelser om påbud og andre forholdsregler for at fjerne og hindre adgang til relevant materiale bør ikke berøre de relevante regler i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2065⁽¹²⁾. Sådanne påbud bør navnlig være i overensstemmelse med forbuddet mod at pålægge generelle forpligtelser til at overvåge eller aktivt

⁽⁹⁾ Rådets direktiv 2004/113/EF af 13. december 2004 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med adgang til og levering af varer og tjenesteydelser (EUT L 373 af 21.12.2004, s. 37),

⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (EUT L 204 af 26.7.2006, s. 23).

⁽¹¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/41/EU af 7. juli 2010 om anvendelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder i selvstændige erhverv og om ophævelse af Rådets direktiv 86/613/EØF (EUT L 180 af 15.7.2010, s. 1).

⁽¹²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2065 af 19. oktober 2022 om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF (forordningen om digitale tjenester) (EUT L 277 af 27.10.2022, s. 1).

undersøge forhold og med de specifikke krav i nævnte forordning vedrørende påbud om at fjerne ulovligt indhold på nettet.

- (53) Foranstaltninger med henblik på at fjerne eller hindre adgangen til materiale med det samme bør navnlig omfatte bemyndigelse af de nationale myndigheder til at udstede påbud til udbydere af formidlingstjenester om at fjerne eller hindre adgangen til en eller flere specifikke dele af det pågældende materiale. Nationale myndigheder bør også kunne udstede påbud om at hindre adgangen til andre relevante udbydere af formidlingstjenester.
- (54) Alle foranstaltninger med henblik på at fjerne eller hindre adgang, herunder navnlig påbud om at fjerne eller hindre adgang, vil sandsynligvis påvirke andre parter rettigheder og interesser end ofrenes, f.eks. indholdsudbydere, udbydere af oplagringstjenester, hvis tjenester måtte blive anvendt, og slutbrugerne af disse tjenester, såvel som den almene interesse. Det bør derfor sikres, at sådanne påbud og andre foranstaltninger kun kan træffes på en gennemsigtig måde, og at der fastsættes passende garantier for at sikre, at de forbliver begrænset til, hvad der er nødvendigt og rimeligt i forhold til overtrædelsen, at retssikkerheden sikres, at udbydere af oplagringstjenester, andre relevante udbydere af formidlingstjenester og indholdsudbydere kan udøve deres ret til effektive retsmidler i overensstemmelse med national ret, og at der sikres en rimelig balance mellem alle involverede rettigheder og interesser, herunder alle berørte parter grundlæggende rettigheder under overholdelse af chartret. Det er vigtigt, at der foretages en omhyggelig afvejning af alle de involverede rettigheder og interesser fra sag til sag.
- (55) I betragtning af den potentielle betydning af materiale, som kan blive omfattet af påbud eller andre foranstaltninger i medfør af dette direktiv om at fjerne eller hindre adgangen hertil med henblik på efterforskning eller retsforfølgning af de relevante strafbare handlinger i henhold til strafferetten, bør der træffes de nødvendige foranstaltninger til, at de kompetente myndigheder kan få fat i eller sikre sådant materiale, hvor det er nødvendigt. Disse foranstaltninger kunne f.eks. bestå i at pålægge de relevante udbydere af oplagringstjenester eller andre relevante udbydere af formidlingstjenester at videregive materialet til disse myndigheder eller at opbevare materialet i en begrænset periode, som ikke går ud over, hvad der er nødvendigt. Alle sådanne foranstaltninger bør garantere materialets sikkerhed, fortsat være begrænset til, hvad der er rimeligt og forholdsmæssigt, og overholde de gældende regler om beskyttelse af personoplysninger.
- (56) For at undgå sekundær viktimisering bør ofre kunne opnå erstatning som led i straffesagen.
- (57) Specialiserede støttetjenester bør yde støtte til ofre for alle former for vold mod kvinder og vold i hjemmet, herunder seksuel vold, kvindelig kønslemlæstelse, tvangsægteskab, tvangsabort og tvangssterilisation, seksuel chikane og forskellige former for cybervold. Ofre bør tilbydes specialiserede støttetjenester, uanset om de har indgivet en formel anmeldelse.
- (58) Specialiserede støttetjenester bør yde ofrene skræddersyet støtte svarende til deres specifikke behov. Sådant støtte bør ydes af en person af samme køn, hvis der anmodes herom, eller det er hensigtsmæssigt, og hvis en sådan person er til rådighed. Med udgangspunkt i de krav, der er fastsat i direktiv 2012/29/EU, skal den retlige ramme suppleres for at sikre, at specialiserede støttetjenester udstyres med alle de værktøjer, der er nødvendige for at yde målrettet og integreret støtte til ofre i betragtning af deres særlige behov. Sådanne tjenester kan tilvejebringes som supplement til eller som en integreret del af generelle støttetjenester for ofre, som kan gøre brug af eksisterende enheder, der tilbyder specialiseret støtte såsom specialiserede støttetjenester for kvinder. Offentlige myndigheder, organisationer, der hjælper ofre, eller andre ikkestatslige organisationer kan yde specialiseret støtte under hensyntagen til medlemsstaternes geografi og demografiske sammensætning. Sådanne myndigheder eller organisationer bør tildeles tilstrækkelige menneskelige og finansielle ressourcer. Når tjenesterne ydes af ikkestatslige organisationer, bør medlemsstaterne sikre, at de modtager passende midler.
- (59) Specialiserede kvindetjenester, herunder støttecentre for kvinder, kvindeherberger, hjælpetjenester, krisecentre for voldtægtsofre, centre for henvisning i forbindelse med seksuel vold og primære forebyggelsestjenester, kan spille en meget vigtig rolle med hensyn til at yde rådgivning og støtte til ofre. Sådanne tjenester kan også ydes af ikkestatslige organisationer, der ledes af kvinder.
- (60) Ofre har typisk flere typer behov for beskyttelse og støtte. For at imødekomme disse behov effektivt bør medlemsstaterne stille specialiserede støttetjenester til rådighed i de samme lokaler, ved at koordinere tjenester gennem et kontaktpunkt eller ved at lette adgangen til sådanne tjenester gennem one-stop-onlineadgang. One-stop-onlineadgang vil sikre, at ofre i fjerntliggende områder, eller ofre, som ikke fysisk er i stand til at nå frem til

sådanne specialiserede støttetjenester, også kan få adgang til sådanne tjenester. One-stop-onlineadgang bør som minimum indebære, at der oprettes et enkelt og ajourført websted, hvor alle relevante oplysninger om tilgængelige støtte- og beskyttelsestjenester og anvisninger om adgangen hertil findes. Et sådant websted bør overholde kravene om tilgængelighed for personer med handicap.

- (61) Ofre har unikke støttebehov på grund af de oplevede traumer. Specialiserede støttetjenester bør yde bistand til ofre, som styrker dem, og som hjælper dem til at komme på fode igen. Der bør være specialiserede støttetjenester til rådighed i tilstrækkeligt antal og hensigtsmæssigt fordelt over hver medlemsstats område under hensyntagen til den pågældende medlemsstats geografi og demografiske sammensætning samt udbuddet af onlinemekanismer. For at bidrage til dette mål bør specialiserede støttetjenester i videst muligt omfang ydes på et sprog, som offeret kan forstå, og på en måde, som er alderssvarende for offeret.
- (62) Specialiserede støttetjenester, herunder herberger og krisecentre for voldtægts ofre, bør betragtes som helt afgørende under kriser og i nødsituationer, herunder under sundhedskriser. Målet bør være fortsat at tilbyde disse tjenester i situationer, hvor forekomsten af vold i hjemmet og vold mod kvinder har tendens til at stige.
- (63) Der bør ydes bistand og støtte til ofre før og under og i en passende periode efter straffesagen, f.eks. hvis der stadig er behov for lægebehandling for at håndtere de alvorlige fysiske og psykologiske konsekvenser af volden, eller hvis ofrets sikkerhed er truet, navnlig som følge af offerets udtalelser under straffesagen.
- (64) Den traumatiserende karakter af seksuel vold, herunder voldtægt, kræver en særlig sensitiv reaktion fra uddannet og specialiseret personale. Ofre for denne form for vold har brug for øjeblikkelig traumestøtte kombineret med øjeblikkelige retsmedicinske undersøgelser for at sikre bevismateriale, der er nødvendige for fremtidig retsforfølgelse. Der bør være et tilstrækkeligt antal krisecentre for voldtægts ofre og centre for henvisning i forbindelse med seksuel vold tilgængelige, og de bør være rimeligt fordelt på den enkelte medlemsstats område under hensyntagen til den pågældende medlemsstats geografi og demografiske sammensætning. Sådanne centre kan være en del af det eksisterende sundhedssystem i medlemsstaten. På samme måde har ofre for kvindelig kønslemlæstelse, som ofte er piger, typisk behov for målrettet støtte. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at disse ofre ydes særlig støtte, der er skræddersyet til deres behov. I betragtning af de helt særlige omstændigheder, der gør sig gældende for ofre for sådanne strafbare handlinger, og deres dermed forbundne sårbarhed bør en sådan specialiseret støtte ydes under iagttagelse af de højeste standarder for privatlivets fred og fortrolighed.
- (65) Seksuel chikane på arbejdspladsen betragtes som en form for forskelsbehandling på grund af køn i direktiv 2004/113/EF, 2006/54/EF og 2010/41/EU. Seksuel chikane på arbejdspladsen har betydelige negative konsekvenser for både ofrene og arbejdsgiverne. Der bør stilles interne eller eksterne rådgivningstjenester til rådighed for både ofre og arbejdsgivere, hvor seksuel chikane på arbejdspladsen er specifikt kriminaliseret i henhold til national ret. Sådanne tjenester bør omfatte oplysninger om metoder til passende håndtering af tilfælde af seksuel chikane på arbejdspladsen, herunder om disponible retsmidler til at fjerne krænkeren fra arbejdspladsen.
- (66) Medlemsstaterne opfordres til at sikre, at nationale hjælpetjenester kan nås gratis via det harmoniserede nummer på EU-plan, nemlig 116 016, ud over eventuelle eksisterende nationale numre, og at de er tilgængelige døgnet rundt. Offentligheden bør informeres på passende vis om eksistensen og brugen af dette harmoniserede nummer. Det bør være muligt, at sådanne hjælpetjenester drives af specialiserede støttetjenester, herunder specialiserede støttetjenester for kvinder, i overensstemmelse med national praksis. Eksisterende udbydere af hjælpetjenester, herunder ikkestatslige organisationer, har betydelig erfaring med at levere sådanne tjenester. Den støtte, der ydes via sådanne hjælpetjenester, bør omfatte kriserådgivning og levering af oplysninger til ofre om personlige tjenester såsom herberger, specialiserede støttetjenester, andre relevante social- og sundhedstjenester eller politiet. Hjælpetjenester for ofre for kriminalitet bør kunne henvise ofre til specialiserede støttetjenester, specialiserede hjælpetjenester eller begge dele, når det er nødvendigt og efter anmodning.
- (67) Herberger og anden passende midlertidig indkvartering for ofre for kriminalitet spiller en afgørende rolle med hensyn til at beskytte ofrene mod voldshandlinger. Ud over at udgøre et sikkert opholdssted bør herberger yde den nødvendige støtte i forbindelse med indbyrdes forbundne problemer vedrørende ofrenes helbred, herunder deres mentale sundhed, deres økonomiske situation og deres børns trivsel og i sidste instans gøre ofrene klar til et selvstændigt liv. Medlemsstaterne bør sikre, at der er et tilstrækkeligt antal herberger og anden passende midlertidig indkvartering til rådighed. Udtrykket »et tilstrækkeligt antal« har til formål at sikre, at alle ofres behov opfyldes, både

med hensyn til indkvarteringssteder og specialiseret støtte. Den endelige aktivitetsrapport fra Europarådets taskforce til bekæmpelse af vold mod kvinder, herunder vold i hjemmet, fra september 2008 anbefaler, at der skal være sikker indkvartering på specialiserede kvindeherberger tilgængelig i alle regioner, med én familieplads pr. 10 000 indbyggere. Antallet af indkvarteringspladser bør dog afhænge af et realistisk skøn over det faktiske behov. Identiteten af ofre, der opholder sig på sådanne herberger, bør forblive fortrolig for at sikre kvindernes sikkerhed. Herberger bør være udrustet til at imødekomme kvinders særlige behov, herunder ved stille herberger til rådighed, der kun er for kvinder. Der bør stilles herberger og anden passende midlertidig indkvartering til rådighed for forsørgelsesberettigede personer under 18 år. Ikke desto mindre har sikkerheden og trivslen for ofre, der opholder sig på sådanne herberger og indkvarteringssteder, stadig første prioritet, navnlig såfremt ofre og næsten voksne forsørgelsesberettigede personer indkvarteres sammen. Hvis herberger ikke er gratis, og medlemsstaterne kræver et bidrag fra ofre, når de opholder sig i herberger eller midlertidig indkvartering, bør bidraget være økonomisk overkommeligt og ikke forhindre ofrene i at få adgang til herberger eller midlertidig indkvartering. Herberger bør sørge for, at der er uddannet og specialiseret personale til at tage sig af ofrene og støtte dem.

- (68) For at sætte effektivt ind over for de negative konsekvenser for børn bør støtteforanstaltninger til børn omfatte specialiseret psykologisk rådgivning, der er tilpasset barnets alder, udviklingsbehov og individuelle situation, sammen med pædiatrisk pleje, når det er nødvendigt, og bør ydes, så snart de kompetente myndigheder har rimelig grund til at antage, at børn kan være ofre, herunder børn, der har været vidne. Når der ydes støtte til børn, bør børns rettigheder som fastsat i chartrets artikel 24 komme i første række.
- (69) I betragtning af de livsvarige konsekvenser af vold mod kvinder eller vold i hjemmet for børn, hvis forælder er blevet dræbt som følge af disse strafbare handlinger, bør medlemsstaterne sikre, at sådanne børn fuldt ud kan drage fordel af dette direktiv, navnlig gennem målrettede beskyttelses- og støtteforanstaltninger, herunder i forbindelse med eventuelle relevante retssager.
- (70) For at garantere børns sikkerhed i forbindelse med eventuelle samværsbesøg med en gerningsmand eller mistænkt, som har forældremyndighed med samværsret som fastsat i henhold til gældende nationale civile bestemmelser, bør medlemsstaterne sikre, at der findes overvågede neutrale steder, herunder i børnebeskyttelses- eller børnevelfærdstjenesters lokaler, således at sådanne besøg kan finde sted dér under hensyntagen til barnets tarv. Om nødvendigt bør besøgene finde sted under tilstedeværelse af medarbejdere fra børnebeskyttelses- eller børnevelfærdstjenester. Når det er nødvendigt at sørge for midlertidig indkvartering, bør børn først og fremmest indkvarteres sammen med den person, der har forældremyndigheden, og som ikke er gerningsmanden eller den mistænkte. Der bør altid tages hensyn til barnets tarv.
- (71) Ofre, der er udsat for intersektionel forskelsbehandling, er i øget risiko for at blive udsat for vold. Disse kunne omfatte kvinder med handicap, kvinder, hvis opholdsstatus eller -tilladelse afhænger af en anden person, migrantkvinder uden dokumenter, kvinder, der ansøger om international beskyttelse, kvinder, der flygter fra væbnede konflikter, hjemløse kvinder, kvinder med racemæssig eller etnisk minoritetsbaggrund, kvinder, der bor i landområder, kvinder i prostitution, kvinder med lav indkomst, kvinder, der er frihedsberøvet, lesbiske, bøsser, biseksuelle, transpersoner eller interkønnede, ældre kvinder eller kvinder med alkohol- og narkotikamisbrugsproblemer. Ofre, der er udsat for intersektionel forskelsbehandling, bør derfor modtage særlig beskyttelse og støtte.
- (72) Kvinder med handicap udsættes i uforholdsmæssigt høj grad for vold mod kvinder og vold i hjemmet og har som følge af deres handicap ofte vanskeligt ved at få adgang til beskyttelses- og støtteforanstaltninger. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at de fuldt ud kan nyde godt af de rettigheder, der er fastsat i dette direktiv, på lige fod med andre, idet der tages behørigt hensyn til sådanne ofres særlige sårbarhed og deres sandsynlige vanskeligheder med at række ud efter hjælp.
- (73) Tiltag til forebyggelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet bør baseres på en sammenhængende tilgang bestående af primære, sekundære og tertiære forebyggende foranstaltninger. Primære forebyggende foranstaltninger bør sigte mod at forebygge, at vold opstår, og kunne omfatte aktiviteter såsom bevidstgørelseskampagner og målrettede uddannelsesprogrammer med henblik på at øge den brede offentligheds forståelse af, hvordan alle de mange former for vold kommer til udtryk på forskellige måder, samt konsekvenserne heraf og på at øge kendskabet til samtykke i menneskelige relationer fra en tidlig alder. Sekundære forebyggende foranstaltninger bør sigte mod at opdage vold på et tidligt tidspunkt og sætte tidligt ind for at forhindre, at den udvikler sig eller eskalerer. Tertiær forebyggelse bør have fokus på forebyggelse af gentagelse og revictimisering og på korrekt håndtering af konsekvenserne af volden og kunne omfatte fremme af indgriben fra de omkringstående side, centre for tidlig indgriben og behandlingsprogrammer.

- (74) Medlemsstaterne bør træffe passende forebyggende foranstaltninger. Sådanne foranstaltninger kunne omfatte oplysningskampagner for at bekæmpe vold mod kvinder og vold i hjemmet. Det forebyggende arbejde kan også integreres i den formelle uddannelse gennem en styrkelse af seksualundervisningen, socioemotionelle kompetencer og empati og undervisning i, hvordan man udvikler sunde og respektfulde forhold. Under hensyntagen til sprogbarrierer og forskellige niveauer af læsefærdigheder og evner bør medlemsstaterne rette målrettede tiltag mod grupper, der er i øget risiko, herunder børn, idet der tages hensyn til deres alder og modenhed, personer med handicap, personer med alkohol- og narkotikabrugslidelser samt lesbiske, bøsser, biseksuelle, transkønnede eller interkønnede personer.
- (75) Medlemsstaterne bør træffe foranstaltninger til at forhindre opretholdelsen af skadelige kønsstereotyper med henblik på at udrydde idéen om kvinders lavere status eller stereotype roller for kvinder og mænd. Dette kunne også omfatte foranstaltninger, der tager sigte på at sikre, at kultur, sædvane, religion, tradition eller ære ikke opfattes som et berettiget grundlag for, eller giver anledning til en mildere behandling af, de strafbare handlinger kønsbestemt vold eller vold i hjemmet. Forebyggende foranstaltninger bør ansprende mænd og drenge til at opføre sig som positive rollemodeller for at understøtte ligestilling mellem mænd og kvinder, men de bør også tage sigte på at overvinde stereotyper, der virker hæmmende for, at mænd rækker ud efter hjælp i situationer, hvor volden er rettet mod dem. I betragtning af at børn fra en meget ung alder udsættes for kønsroller, som former deres selvopfattelse og påvirker deres akademiske og faglige valg samt forventninger til deres roller som kvinder og mænd gennem hele deres liv, er det vigtigt at sætte ind over for kønsstereotyper allerede fra førskoleundervisnings- og børnepasningsniveau.
- (76) For at koncentrere ressourcerne, hvor der er størst behov for dem, bør kravet om at træffe forebyggende foranstaltninger for at skabe øget opmærksomhed om kvindelig kønslemlæstelse og tvangsægteskaber og omfanget af disse foranstaltninger stå i et rimeligt forhold til antallet af personer, der er truet eller berørt af denne praksis i den pågældende medlemsstat.
- (77) For at sikre, at man finder frem til ofre for vold mod kvinder og vold i hjemmet, og at de modtager passende støtte og beskyttelse, bør medlemsstaterne sikre, at embedsmænd, som sandsynligvis vil komme i kontakt med ofre, modtager uddannelse og målrettede oplysninger. Domstolspersonale bør kun pålægges at deltage i sådan uddannelse, hvis det er sandsynligt, at de kommer i kontakt med ofre, og kun på et niveau, der svarer til den kontakt, de har med ofrene. Uddannelse bør fremmes for advokater, anklagere og dommere samt for fagfolk, der yder støtte til ofre eller tjenester i forbindelse med genoprettende retfærdighed. Sådant uddannelse bør, i det omfang det er relevant, omfatte uddannelse vedrørende de specifikke støttetjenester, som ofre bør henvises til, eller specialistuddannelse, hvor deres arbejde fokuserer på ofre med særlige behov og på særlig psykologisk uddannelse. Uddannelsen bør omfatte risikoen for og forebyggelse af intimidering og gentagen og sekundær viktisering og tilgængeligheden af beskyttelses- og støtteforanstaltninger for ofre. For at forebygge og på passende vis håndtere tilfælde af seksuel chikane på arbejdspladsen bør personer med ledelsesmæssige funktioner også modtage uddannelse, hvor seksuel chikane på arbejdspladsen er specifikt kriminaliseret i henhold til national ret. Disse personer bør også modtage oplysninger om risikoen for vold fra tredjepart. »Vold fra tredjepart« henviser til den vold, som personale kan blive udsat for på arbejdspladsen af andre end en kollega, og omfatter tilfælde som f.eks. sygeplejersker, der chikaneres seksuelt af en patient.
- (78) For at fastlægge en sammenhængende tilgang til forebyggelse og bekæmpelse af alle former for vold mod kvinder og vold i hjemmet bør medlemsstaterne sikre, at relevante embedsmænd og fagfolk modtager uddannelse i koordineret tværfagligt samarbejde med henblik på at sikre, at relevante offentlige organer og myndigheder hurtigt behandler henvisninger af sager, og at relevante professionelle specialister, herunder på det lægefaglige, juridiske, uddannelsesmæssige eller sociale område, involveres i behandlingen af sådanne sager. Det bør være op til medlemsstaterne at beslutte, hvordan de tilrettelægger sådan uddannelse. Forpligtelserne i dette direktiv bør ikke fortolkes som et indgreb i de videregående uddannelsesinstitutioners autonomi.
- (79) For at modvirke manglende anmeldelse bør medlemsstaterne samarbejde med de retshåndhavende myndigheder om udviklingen af uddannelse, navnlig vedrørende skadelige kønsstereotyper, men også om forebyggelse af strafbare handlinger i lyset af disse myndigheders tætte kontakt med grupper, der er i risiko for vold, og ofre.
- (80) Der bør oprettes behandlingsprogrammer for at forebygge og mindske risikoen for, at der begås vold mod kvinder og vold i hjemmet, og for, at gerningsmænd begår vold igen. Behandlingsprogrammer bør forestås af uddannede og kvalificerede fagfolk. Behandlingsprogrammerne bør specifikt tage sigte på at tilsikre sikre relationer og lære gerningsmændene eller personer, der er i fare for at begå strafbare handlinger, hvordan de tillægger sig en ikkevoldelig adfærd i menneskelige relationer, og hvordan de modvirker voldelige adfærdsmønstre. Medlemsstaterne

kunne benytte fælles standarder og retningslinjer udarbejdet af Det Europæiske Institut for Ligestilling mellem Mænd og Kvinder til behandlingsprogrammer.

- (81) En gerningsmand eller en mistænkt for vold som omfattet af dette direktiv, der er genstand for en afgørelse om øjeblikkelig bortvisning, om tilhold eller om beskyttelse, bør gives oplysninger om tilgængelige behandlingsprogrammer.
- (82) I forbindelse med strafbare handlinger, der udgør voldtægt, bør gerningsmænd opfordres til at deltage i behandlingsprogrammer for at mindske risikoen for gentagne lovovertrædelser.
- (83) Medlemsstaterne bør vedtage og gennemføre effektive, sammenhængende og koordinerede politikker, der omfatter alle relevante foranstaltninger med henblik på at forhindre og bekæmpe alle former for vold mod kvinder og vold i hjemmet. Disse politikker bør sætte offerets rettigheder i centrum af alle foranstaltninger. Det bør være op til medlemsstaterne at bestemme, hvilke myndigheder der udpeges eller oprettes som officielle organer med ansvar for koordinering, gennemførelse, overvågning og evaluering af politikker og foranstaltninger til forebyggelse og bekæmpelse af alle former for vold, der er omfattet af dette direktiv, i overensstemmelse med princippet om medlemsstaternes procesautonomi, forudsat at de pågældende myndigheder har de nødvendige kompetencer til at udføre de opgaver, der er fastsat i dette direktiv. Medlemsstaterne bør sikre en minimumskoordinering på centralt plan og, hvor det er relevant, på regionalt eller lokalt plan i overensstemmelse med national ret, uden at det berører kompetencefordelingen i den enkelte medlemsstat. Denne koordinering kan udgøre en del af de nationale handlingsplaner.
- (84) Civilsamfundsorganisationer, herunder ikkestatslige organisationer, der arbejder med ofre, omfatter en bred vifte af aktører med flere roller og mandater. Sådanne organisationer leverer værdifuld ekspertise, og deres inddragelse og bidrag i forbindelse med udformningen, gennemførelsen og den dertil knyttede overvågning af regeringspolitikker kunne være til gavn.
- (85) Som led i indsatsen for at bekæmpe vold mod kvinder og vold i hjemmet bør medlemsstaterne vedtage nationale handlingsplaner.
- (86) For at sikre, at ofre for cybervold som defineret i dette direktiv reelt kan udøve deres ret til at få ulovligt materiale vedrørende sådanne strafbare handlinger fjernet, bør medlemsstaterne tilskynde til selvregulerende samarbejde mellem relevante udbydere af formidlingstjenester. For at sikre, at sådant materiale opdages på et tidligt tidspunkt og bekæmpes effektivt, og at ofre for disse strafbare handlinger får tilstrækkelig bistand og støtte, bør medlemsstaterne også facilitere indførelsen af eller skabe bevidsthed om eksisterende selvregulerende foranstaltninger af frivillig karakter såsom adfærdskodekser. Sådant facilitering bør omfatte selvregulerende foranstaltninger til opdagelse af systematiske risici, særlig for at styrke mekanismer, der har til formål at bekæmpe cybervold, og for at forbedre uddannelsen af disse udbyderes arbejdstagere, som er beskæftiget med forebyggelse af vold og med at yde bistand og støtte til ofre. Sådanne selvregulerende foranstaltninger kunne supplere tiltag på EU-plan, særlig i henhold til forordning (EU) 2022/2065.
- (87) Udveksling af bedste praksis og høring i individuelle sager inden for mandaterne for Eurojust, Det Europæiske Retlige Netværk i Straffesager og andre relevante EU-agenturer kunne være af stor værdi for forebyggelsen og bekæmpelsen af alle former for vold mod kvinder og vold i hjemmet.
- (88) Der kan kun udformes politikker for en tilstrækkelig bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet på grundlag af omfattende og sammenlignelige opdelte data. For effektivt at overvåge udviklingen i medlemsstaterne opfordres medlemsstaterne også til regelmæssigt at gennemføre undersøgelser. Dette kan eventuelt gøres ved brug af Kommissionens (Eurostats) harmoniserede metode.
- (89) Medlemsstaterne bør sikre, at de data, der indsamles med henblik på dette direktiv, er begrænset til, hvad der er strengt nødvendigt for at støtte overvågningen af forekomsten af og tendenserne inden for vold mod kvinder og vold i hjemmet og udforme nye politiske strategier på dette område. Medlemsstaterne bør levere de ønskede data til Det Europæiske Institut for Ligestilling mellem Mænd og Kvinder for at muliggøre sammenligning, vurdering og analyse af disse data på EU-plan.

- (90) Al behandling af personoplysninger, der foretages i medfør af dette direktiv, herunder de kompetente myndigheders udveksling eller videregivelse af personoplysninger, skal foretages i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF⁽¹³⁾ og (EU) 2016/680. Al behandling af personoplysninger, der foretages af EU-institutioner, -organer, -kontorer eller -agenturer, skal foretages i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/794⁽¹⁴⁾, (EU) 2018/1725⁽¹⁵⁾, (EU) 2018/1727⁽¹⁶⁾ eller andre gældende EU-regler vedrørende databeskyttelse.
- (91) Dette direktiv fastsætter minimumsregler, og medlemsstaterne kan derfor frit vedtage eller opretholde strengere strafferetlige regler vedrørende definitionen af strafbare handlinger og straffene herfor i forbindelse med vold mod kvinder. For så vidt angår de bestemmelser i dette direktiv, der vedrører ofres rettigheder, kan medlemsstaterne indføre eller opretholde bestemmelser med højere standarder, herunder bestemmelser, som fastsætter et højere niveau af beskyttelse og støtte til ofre.
- (92) Målet for dette direktiv, nemlig at forebygge og bekæmpe vold mod kvinder og vold i hjemmet i hele Unionen på grundlag af fælles minimumsregler, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af de påtænkte foranstaltningers omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (93) I medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, har Irland ved skrivelse af 22. juni 2022 meddelt, at det ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af dette direktiv.
- (94) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
- (95) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 42, stk. 1, i forordning (EU) 2018/1725 og afgav en udtalelse den 5. april 2022 —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL 1

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. I dette direktiv fastsættes der regler for hindring og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet. Der fastsættes minimumsregler for:
- a) definitionen af, hvad der udgør strafbare handlinger, og straffene herfor på områderne seksuel udnyttelse af kvinder og børn og IT-kriminalitet
- b) de rettigheder, som ofre for alle former for vold mod kvinder eller vold i hjemmet har før, under og i et passende tidsrum efter straffesagen

⁽¹³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktivet om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) (EFT L 201 af 31.7.2002, s. 37).

⁽¹⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/794 af 11. maj 2016 om Den Europæiske Unions Agentur for Rets håndhævelsessamarbejde (Europol) og om erstatning og ophævelse af Rådets afgørelse 2009/371/RIA, 2009/934/RIA, 2009/935/RIA, 2009/936/RIA og 2009/968/RIA (EUT L 135 af 24.5.2016, s. 53).

⁽¹⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).

⁽¹⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1727 af 14. november 2018 om Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust), og om erstatning og ophævelse af Rådets afgørelse 2002/187/RIA (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 138).

c) beskyttelse af og støtte til ofre, forebyggelse og tidlig indgriben.

2. Kapitel 3-7 finder anvendelse på alle ofre for vold mod kvinder og vold i hjemmet, uanset deres køn. Sådanne ofre er alle ofre for de handlinger, der er kriminaliseret i henhold til kapitel 2, og ofre for alle andre voldshandlinger mod kvinder eller vold i hjemmet som kriminaliseret i henhold til andre EU-retsakter eller i henhold til national ret.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) »vold mod kvinder«: alle kønsbestemte voldshandlinger, som er rettet mod en kvinde eller en pige, fordi hun er kvinde eller pige, eller som i uforholdsmæssig høj grad rammer kvinder eller piger, og som resulterer eller sandsynligvis vil resultere i fysisk, seksuel, psykologisk eller økonomisk skade eller lidelse, herunder trusler om sådanne handlinger, tvang eller vilkårlig frihedsberøvelse, uanset om det sker i det offentlige liv eller i privatlivet
- b) »vold i hjemmet«: alle fysiske, seksuelle, psykologiske eller økonomiske voldshandlinger, som finder sted inden for familien eller husstanden, uanset om der er biologiske eller juridiske familieband eller ej, eller mellem tidligere eller nuværende ægtefæller eller partnere, uanset om gerningsmanden deler eller har delt bopæl med offeret eller ej
- c) »offer«: enhver person uanset vedkommendes køn, som har lidt skade, som er direkte forårsaget af vold mod kvinder eller vold i hjemmet, herunder børn, som har lidt skade, fordi de har været vidne til vold i hjemmet
- d) »udbyder af oplagringstjenester«: en udbyder af en oplagringstjeneste som defineret i artikel 3, litra g), nr. iii), i forordning (EU) 2022/2065
- e) »udbyder af formidlingstjenester«: en udbyder af en formidlingstjeneste som defineret i artikel 3, litra g), i forordning (EU) 2022/2065
- f) »barn«: enhver person under 18 år.
- g) »forsørgelsesberettiget person«: et barn af offeret eller enhver anden person end gerningsmanden eller den mistænkte, som bor i samme husstand som offeret, og for hvem offeret sørger for pleje og støtte.
- h) »kompetent myndighed«: enhver offentlig myndighed, der i henhold til national ret er udpeget som kompetent til at udføre en opgave som fastsat i dette direktiv.

KAPITEL 2

STRAFBARE HANDLINGER VEDRØRENDE SEKSUEL UDNYTTELSE AF KVINDER OG BØRN OG IT-KRIMINALITET

Artikel 3

Kvindelig kønslemlæstelse

Medlemsstaterne sikrer, at følgende forsætlige adfærd udgør en strafbar handling:

- a) at foretage excision eller, infibulering eller udføre enhver lemlæstelse af dele af eller hele de ydre eller de indre kønslæber eller klitoris
- b) at tvinge en kvinde eller en pige til at underkaste sig en af de i litra a) omhandlede handlinger eller at foranledige en kvinde eller en pige til at lade sig underkaste en af disse handlinger.

*Artikel 4***Tvangsægteskab**

Medlemsstaterne sikrer, at følgende forsætlige adfærd udgør en strafbar handling:

- a) at tvinge en voksen eller et barn til at indgå ægteskab
- b) at lokke en voksen eller et barn til et andet lands område end det, hvor vedkommende er hjemmehørende, med det formål at tvinge denne voksne eller dette barn til at indgå ægteskab.

*Artikel 5***Deling af intimt eller manipuleret materiale uden samtykke**

1. Medlemsstaterne sikrer, at følgende forsætlige adfærd udgør en strafbar handling:

- a) ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologi (»IKT«) at gøre billeder, videoer eller lignende materiale, som viser en persons utilslørede seksuelle aktiviteter eller kønsdele, tilgængelige for offentligheden uden denne persons samtykke, hvis en sådan adfærd sandsynligvis vil forvolde denne person alvorlig skade
- b) ved hjælp af IKT at fremstille, manipulere eller ændre billeder, videoer eller lignende materiale, der får det til at se ud, som om en person er involveret i utilslørede seksuelle aktiviteter, og efterfølgende gøre dette materiale tilgængeligt for offentligheden, uden denne persons samtykke, hvis en sådan adfærd sandsynligvis vil forvolde denne person alvorlig skade
- c) at true med at udvise den i litra a) eller b) omhandlede adfærd for at tvinge en person til at foretage, give sit samtykke til eller afstå fra en bestemt handling.

2. Denne artikels stk. 1, litra a) og b), berører ikke forpligtelsen til at respektere de rettigheder, friheder og principper, der er omhandlet i artikel 6 i TEU, og berører ikke de grundlæggende principper vedrørende ytrings- og informationsfriheden og friheden for kunst og videnskab som gennemført i EU-retten eller national ret.

*Artikel 6***Cyberstalking**

Medlemsstaterne sikrer, at forsætlig adfærd med gentagne gange eller vedvarende at sætte en anden person under overvågning uden denne persons samtykke eller en retlig tilladelse hertil ved hjælp af IKT for at spore eller overvåge denne persons bevægelser og aktiviteter, hvis en sådan adfærd sandsynligvis vil forvolde denne person alvorlig skade, udgør en strafbar handling

*Artikel 7***Cyberchikane**

Medlemsstaterne sikrer, at følgende forsætlige adfærd udgør en strafbar handling:

- a) gentagne gange eller vedvarende at inklade sig på truende adfærd rettet mod en person, i det mindste hvis en sådan adfærd indbefatter trusler om at begå strafbare handlinger ved hjælp af IKT, hvis en sådan adfærd sandsynligvis vil fremkalde alvorlig frygt hos denne person for sin egen eller forsørgelsesberettigede personers sikkerhed
- b) sammen med andre personer og ved hjælp af IKT i et offentligt forum at inklade sig på truende eller fornærmende adfærd rettet mod en person, hvis en sådan adfærd sandsynligvis vil forvolde denne person alvorlig psykisk skade.
- c) uopfordret og ved hjælp af IKT at fremsende et billede, en video eller andet lignende materiale, der afbilder kønsdele, til en person, hvis en sådan adfærd sandsynligvis vil forvolde denne person alvorlig psykisk skade

- d) ved hjælp af IKT at gøre materiale, der indeholder personoplysninger om en person, tilgængeligt for offentligheden uden denne persons samtykke med henblik på at tilskynde andre til at forvolde denne person fysisk eller alvorlig psykisk skade.

Artikel 8

Tilskyndelse på nettet til vold eller had

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsætlig tilskyndelse til vold eller had mod en gruppe af personer eller et medlem af en sådan gruppe, der defineres under henvisning til køn, ved offentligt ved hjælp af IKT at udbrede materiale, som indeholder en sådan tilskyndelse, udgør en strafbar handling.
2. For så vidt angår stk. 1 kan medlemsstaterne vælge kun at straffe adfærd, der enten udøves på en måde, der sandsynligvis vil forstyrre den offentlige orden, eller som er truende, nedværdigende eller fornærmende.

Artikel 9

Tilskyndelse, medvirken og forsøg

1. Medlemsstaterne sikrer, at tilskyndelse til at begå en af de strafbare handlinger, der er omhandlet i artikel 3-6 og artikel 7, stk. 1, litra b), udgør en strafbar handling.
2. Medlemsstaterne sikrer, at medvirken til at begå en af de strafbare handlinger, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra a), og artikel 4-8, udgør en strafbar handling.
3. Medlemsstaterne sikrer, at forsøg på at begå en af de strafbare handlinger, der er omhandlet i artikel 3 og 4, udgør en strafbar handling.

Artikel 10

Sanktioner

1. Medlemsstaterne sikrer, at de i artikel 3-9 omhandlede strafbare handlinger kan straffes med strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de i artikel 3 omhandlede strafbare handlinger kan straffes med en maksimal fængselsstraf på mindst fem år.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de i artikel 4 omhandlede strafbare handlinger kan straffes med en maksimal fængselsstraf på mindst tre år.
4. Medlemsstaterne sikrer, at de i artikel 5 og 6, artikel 7, stk. 1, litra a), b) og d), og artikel 8 omhandlede strafbare handlinger kan straffes med en maksimal fængselsstraf på mindst ét år.

Artikel 11

Skærpende omstændigheder

I det omfang følgende omstændigheder ikke allerede indgår i gerningsindholdet i de strafbare handlinger, der er omhandlet i artikel 3-8, træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at en eller flere af følgende omstændigheder i forbindelse med de relevante strafbare handlinger, der er omhandlet i disse artikler, i overensstemmelse med national ret kan betragtes som en skærpende omstændighed:

- a) den strafbare handling eller en anden strafbar handling i form af vold mod kvinder eller vold i hjemmet blev begået gentagne gange
- b) den strafbare handling blev begået mod en person, som var sårbar på grund af særlige omstændigheder såsom en afhængighedssituation eller et fysisk, mentalt, intellektuelt eller sensorisk handicap
- c) den strafbare handling blev begået mod et barn

- d) den strafbare handling blev begået under overværelse af et barn
- e) den strafbare handling blev begået af to eller flere personer, der handlede i fællesskab
- f) den strafbare handling fulgte efter eller blev ledsaget af udøvelsen af ekstrem vold
- g) den strafbare handling blev begået ved brug af et våben eller trussel om brug af et våben
- h) den strafbare handling blev begået under magtanvendelse eller trusler om magtanvendelse eller ved hjælp af tvang
- i) adfærden forårsagede offerets død eller alvorlig fysisk eller psykisk skade for offeret
- j) gerningsmanden har tidligere været dømt for strafbare handlinger af samme art
- k) den strafbare handling blev begået mod en tidligere eller nuværende ægtefælle eller partner
- l) den strafbare handling blev begået af et familiemedlem til eller en person, der boede sammen med, offeret
- m) den strafbare handling blev begået ved misbrug af en betroet stilling, en magtposition eller en indflydelsesrig stilling
- n) den strafbare handling blev begået mod en person, fordi denne person var en offentlig repræsentant, en journalist eller en menneskerettighedsforkæmper
- o) den strafbare handling havde til formål at bevare eller genoprette den såkaldte »ære« for en person, en familie, et samfund eller en anden lignende gruppe
- p) formålet med den strafbare handling var at straffe offeret for offerets seksuelle orientering, køn, farve, religion, sociale oprindelse eller politiske overbevisning.

Artikel 12

Jurisdiktion

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger til at fastlægge sin jurisdiktion med hensyn til de strafbare handlinger, der er omhandlet i artikel 3-9, hvor:
  - a) den strafbare handling er helt eller delvis begået på dens område, eller
  - b) gerningsmanden er statsborger i medlemsstaten.
2. En medlemsstat underretter Kommissionen, hvor den beslutter at udvide sin jurisdiktion til strafbare handlinger som omhandlet i artikel 3-9, der er begået uden for dens område, hvor:
  - a) den strafbare handling er begået mod en af dens statsborgere eller mod en person, der har sædvanligt opholdssted på medlemsstatens område, eller
  - b) gerningsmanden har sædvanligt opholdssted på medlemsstatens område.
3. Medlemsstaterne sikrer, at deres jurisdiktion med hensyn til de strafbare handlinger, der er omhandlet i artikel 5-9, omfatter situationer, hvor den strafbare handling begås ved brug af IKT, der tilgås fra deres område, uanset om udbyderen af formidlingstjenester er baseret på deres område eller ej.
4. I de i denne artikels stk. 1, litra b), omhandlede tilfælde sikrer hver medlemsstat, at dens jurisdiktion med hensyn til de strafbare handlinger, der er omhandlet i artikel 3 og 4, ikke er betinget af, at adfærden omhandlet i nævnte artikler kan straffes som en strafbar handling i den stat, hvor den blev udført.
5. I de i stk. 1, litra b), omhandlede tilfælde træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at udøvelsen af deres jurisdiktion ikke er betinget af, at retsforfølgning kun kan indledes på grundlag af en anmeldelse fra offeret på det sted, hvor den strafbare handling blev begået, eller en anmeldelse fra den stat, på hvis område den strafbare handling blev begået.

*Artikel 13***Forældelsesfrister**

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at fastsætte en forældelsesfrist, der sikrer, at de strafbare handlinger, der er omhandlet i artikel 3-9, kan efterforskes, retsforfølges, behandles og pådømmes i tilstrækkelig lang tid efter, at disse strafbare handlinger blev begået, således at de kan håndteres effektivt. Forældelsesfristen skal stå i forhold til den pågældende strafbare handlingens alvor.
2. Hvor offeret er et barn, begynder forældelsesfristen for strafbare handlinger som omhandlet i artikel 3 tidligst at løbe fra offerets 18. år.

KAPITEL 3

BESKYTTELSE AF OFRE OG ADGANG TIL DOMSTOLSPRØVELSE*Artikel 14***Anmeldelse af vold mod kvinder eller vold i hjemmet**

1. Ud over de rettigheder, som ofre har i forbindelse med anmeldelse af en forbrydelse i henhold til artikel 5 i direktiv 2012/29/EU, sikrer medlemsstaterne, at ofre har let adgang til at anmelde voldshandlinger mod kvinder eller vold i hjemmet til de kompetente myndigheder gennem tilgængelige, let anvendelige, sikre og umiddelbart disponible kanaler. Dette skal, i det mindste for så vidt angår den cyberkriminalitet, der er omhandlet i nærværende direktivs artikel 5-8, omfatte muligheden for at anmelde online eller gennem anden tilgængelig og sikker IKT, uden at dette berører nationale procedureregler vedrørende formalisering af onlineanmeldelse.

Medlemsstaterne sikrer, at muligheden for at anmelde online eller ved hjælp af anden tilgængelig og sikker IKT omfatter muligheden for at indgive bevismateriale ved hjælp af de midler, der er fastsat i første afsnit, uden at dette berører nationale procedureregler vedrørende formalisering af indgivelsen af bevismateriale.

2. Medlemsstaterne sikrer, at ofre har adgang til retshjælp i overensstemmelse med artikel 13 i direktiv 2012/29/EU. Medlemsstaterne kan udvide retshjælp til ofre, der anmelder strafbare handlinger, hvor dette er fastsat i national ret.
3. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at anspore enhver person, som har kendskab til eller i god tro mistænker, at der er begået voldshandlinger mod kvinder eller vold i hjemmet, eller at voldshandlinger må forventes at blive begået, til at anmelde sådanne handlinger til de kompetente myndigheder uden at frygte negative konsekvenser.
4. Medlemsstaterne sikrer, at sundhedspersoner, der er omfattet af tavshedspligt, er i stand til at foretage en anmeldelse til de kompetente myndigheder, hvor de har rimelig grund til at formode, at der er overhængende fare for, at en person vil blive påført alvorlig fysisk skade som følge af vold mod kvinder eller vold i hjemmet.
5. Medlemsstaterne sikrer, at hvor offeret er et barn, og uden at det berører regler om fortrolighed mellem advokat og klient eller, hvor det er fastsat i national ret, præsters tavshedspligt med hensyn til skriftemål eller tilsvarende principper, er fagfolk, der er omfattet af tavshedspligt i henhold til national ret, i stand til at foretage en anmeldelse til de kompetente myndigheder, hvor de har rimelig grund til at formode, at barnet er blevet påført alvorlig fysisk skade som følge af vold mod kvinder eller vold i hjemmet.
6. Hvor et barn anmelder voldshandlinger mod kvinder eller vold i hjemmet til de kompetente myndigheder, sikrer medlemsstaterne, at anmeldelsesprocedurerne er sikre og fortrolige og er udformet og tilgængelige på en børnevenlig måde og udformet og tilgængelige i et børnevenligt sprog, der svarer til barnets alder og modenhed.

Medlemsstaterne sikrer, at fagfolk, der er uddannet til at arbejde med børn, bistår med anmeldelsesprocedurer for at sikre, at de er i barnets tarv.

Medlemsstaterne sikrer, at hvor indehaveren af forældremyndigheden er involveret i voldshandlingen, er et barns mulighed for at anmelde handlingen ikke betinget af samtykke fra indehaveren af forældremyndigheden, og at de kompetente myndigheder træffer de nødvendige foranstaltninger til at beskytte barnets sikkerhed, inden den pågældende person underrettes om anmeldelsen.

*Artikel 15***Efterforskning og retsforfølgning**

1. Medlemsstaterne sikrer, at personer, enheder og tjenester, der efterforsker og retsforfølger sager om voldshandlinger mod kvinder eller vold i hjemmet, har tilstrækkelig ekspertise inden for disse spørgsmål og har effektive efterforskningsredskaber til effektivt at efterforske og retsforfølge sådanne handlinger, især med henblik på at indsamle, analysere og sikre elektronisk bevismateriale i tilfælde af cyberkriminalitet omhandlet i artikel 5-8.
2. Medlemsstaterne sikrer, at anmeldelser af voldshandlinger mod kvinder eller vold i hjemmet behandles og straks overdrages til de kompetente myndigheder med henblik på efterforskning og retsforfølgning og for at vedtage beskyttelsesforanstaltninger i overensstemmelse med artikel 19, hvor det er nødvendigt.
3. Hvis de kompetente myndigheder har rimelig grund til at formode, at der kan være begået en strafbar handling, efterforsker de effektivt uden unødigt ophold efter modtagelse af en anmeldelse eller på eget initiativ voldshandlinger mod kvinder eller vold i hjemmet. De sikrer, at der foretages en officiel registrering og fører et register over relevante resultater og bevismateriale i overensstemmelse med national ret.
4. For at hjælpe med frivillig sikring af bevismateriale, særlig i tilfælde af seksuel vold, henviser de kompetente myndigheder uden unødigt ophold ofrene til de relevante sundhedspersoner eller til de støttetjenester, der er omhandlet i artikel 25, 26 og 27, som er specialiseret i at hjælpe med at sikre bevismateriale. Ofre underrettes om betydningen af, at sådant bevismateriale indsamles på det tidligst mulige tidspunkt.
5. Medlemsstaterne sikrer, at efterforskningen eller retsforfølgningen af voldtægtshandlinger ikke afhænger af, at offeret eller offerets repræsentant anmelder handlingen, eller af en klage fra offeret eller offerets repræsentant, og at retssagen ikke afbrydes, blot fordi anmeldelsen eller klagen trækkes tilbage.

*Artikel 16***Individuel vurdering med henblik på fastlæggelse af ofres beskyttelsesbehov**

1. Ud over kravene om den individuelle vurdering, der er fastsat i artikel 22 i direktiv 2012/29/EU, sikrer medlemsstaterne, at de krav, der er fastsat i nærværende artikel, opfyldes, i hvert fald for så vidt angår ofre for seksuel vold og ofre for vold i hjemmet.
2. På det tidligst mulige tidspunkt såsom på tidspunktet for offerets første kontakt med de kompetente myndigheder eller hurtigst muligt efter første kontakt med disse kortlægges offerets specifikke beskyttelsesbehov ved hjælp af en individuel vurdering, hvor det er hensigtsmæssigt i samarbejde med alle relevante kompetente myndigheder.
3. I den individuelle vurdering som omhandlet i stk. 2 fokuseres der på den risiko, der stammer fra gerningsmanden eller den mistænkte. Denne risiko kan omfatte enhver af følgende:
  - a) risikoen for gentagen vold
  - b) risikoen for legemsbeskadigelse eller psykisk skade
  - c) eventuel brug af og adgang til våben
  - d) det forhold, at gerningsmanden eller den mistænkte lever sammen med offeret
  - e) gerningsmandens eller den mistænkte stof- eller alkoholmisbrug
  - f) børnemishandling
  - g) mentale sundhedsproblemer, eller
  - h) stalking.
4. Der skal i den individuelle vurdering som omhandlet i stk. 2 tages hensyn til offerets individuelle omstændigheder, herunder om offeret udsættes for forskelsbehandling på grundlag af en kombination af køn og enhver anden årsag til forskelsbehandling som omhandlet i chartrets artikel 21 (»intersektionel forskelsbehandling«), og derfor står over for en øget risiko for vold, og offerets egen redegørelse og vurdering af situationen. Den individuelle vurdering skal foretages i offerets

bedste interesse, idet der lægges særlig vægt på behovet for at undgå sekundær eller gentagen viktisering.

5. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder træffer passende beskyttelsesforanstaltninger under behørig hensyntagen til den individuelle vurdering som omhandlet i stk. 2. Sådanne foranstaltninger kan omfatte:

- a) foranstaltninger i henhold til artikel 23 og 24 i direktiv 2012/29/EU
- b) afgørelser om øjeblikkelig bortvisning, om tilhold eller om beskyttelse i medfør af nærværende direktivs artikel 19
- c) andre foranstaltninger end dem, der er omhandlet i dette stykkes litra a) og b), til at styre gerningsmandens eller den mistænkte adfærd, navnlig i henhold til nærværende direktivs artikel 37.

6. Hvor det er hensigtsmæssigt, foretages den individuelle vurdering som omhandlet i stk. 2 i samarbejde med andre relevante kompetente myndigheder, afhængigt af hvilken fase i sagen det drejer sig om, og relevante støttetjenester såsom centre for beskyttelse af ofre, specialiserede tjenester, sociale tjenester, sundhedsprofessionelle, herberger, specialiserede støttetjenester og andre relevante interessenter.

7. De kompetente myndigheder gennemgår regelmæssigt den individuelle vurdering som omhandlet i stk. 2 og, hvor det er relevant, træffer nye eller ajourfører igangværende beskyttelsesforanstaltninger i overensstemmelse med stk. 5 for at sikre, at de tager højde for offerets aktuelle situation.

8. Forsørgelsesberettigede personer antages at have særlige beskyttelsesbehov uden at skulle underkastes en individuel vurdering som omhandlet i stk. 2, medmindre der er tegn på, at de ikke har særlige beskyttelsesbehov.

Artikel 17

Individuel vurdering af ofres støttebehov

1. Under hensyntagen til den individuelle vurdering, der er omhandlet i artikel 16, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder vurderer de individuelle behov for støtte, som offeret har, som fastsat i kapitel 4. De kompetente myndigheder vurderer forsørgelsesberettigede personers individuelle behov for støtte som fastsat i kapitel 4, medmindre der er tegn på, at de ikke har specifikke støttebehov.

2. Artikel 16, stk. 4, 6 og 7, finder anvendelse på den individuelle vurdering af ofres støttebehov i henhold til nærværende artikels stk. 1.

Artikel 18

Henvielse til støttetjenester

1. Hvor der i de vurderinger, der er omhandlet i artikel 16 og 17, konstateres særlige støtte- eller beskyttelsesbehov, eller hvor offeret anmoder om støtte, sikrer medlemsstaterne, at støttetjenesterne såsom specialiserede støttetjenester, i samarbejde med de kompetente myndigheder, kontakter offeret med henblik på at tilbyde støtte under behørig hensyntagen til vedkommendes sikkerhed. Medlemsstaterne kan gøre en sådan kontakt betinget af offerets samtykke.

2. De kompetente myndigheder reagerer uden unødigt ophold og på en koordineret måde på offerets anmodning om beskyttelse og støtte.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, hvor det er nødvendigt, kan henvise ofre, der er børn, til støttetjenester, hvor det er nødvendigt uden forudgående samtykke fra indehaveren af forældremyndigheden.

4. Hvor det er nødvendigt for at sikre, at offeret ydes passende støtte og beskyttelse, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder videregiver relevante personoplysninger om offeret og offerets situation til de relevante støttetjenester. Sådanne oplysninger videregives på en fortrolig måde. Medlemsstaterne kan gøre videregivelsen af sådanne oplysninger betinget af offerets samtykke.

5. Støttetjenesterne opbevarer personoplysningerne så længe, det er nødvendigt for at kunne yde støttetjenesterne, og under ingen omstændigheder længere end fem år efter den seneste kontakt mellem støttetjenesten og offeret.

Artikel 19

Afgørelser om øjeblikkelig bortvisning, om tilhold og om beskyttelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, i tilfælde hvor offerets eller forsørgelsesberettigede personers helbred eller sikkerhed er i overhængende fare, tildeles beføjelser til uden unødigt ophold at træffe afgørelser rettet til en gerningsmand eller en mistænkt for en voldshandling omfattet af dette direktiv, der påbyder gerningsmanden eller den mistænkte at forlade offerets eller de forsørgelsesberettigede personers bopæl i en tilstrækkelig lang periode og forbyder gerningsmanden eller den mistænkte at gå ind i offerets bopæl, nærme sig offerets bopæl mere end den foreskrevne afstand eller gå ind på offerets arbejdsplads eller på nogen måde at kontakte offeret eller de forsørgelsesberettigede personer.

Afgørelser omhandlet i dette stykkes første afsnit skal have øjeblikkelig virkning og er ikke afhængige af, at et offer har anmeldt den strafbare handling, eller at der er påbegyndt en individuel vurdering i medfør af artikel 16.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder tildeles beføjelse til træffe afgørelser om tilhold eller om beskyttelse så længe det er nødvendigt for at sikre beskyttelse af offeret mod enhver voldshandling, der er omfattet af dette direktiv.

3. Hvor offeret er voksen, kan medlemsstaterne i overensstemmelse med deres nationale lovgivning kræve, at afgørelser om øjeblikkelig bortvisning, om tilhold og om beskyttelse som omhandlet i stk. 1 og 2 træffes på offerets anmodning.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, hvor det er relevant for offerets sikkerhed, underretter ofre om muligheden for at anmode om afgørelser om øjeblikkelig bortvisning, om tilhold og om beskyttelse og om muligheden for at søge grænseoverskridende anerkendelse af afgørelser om beskyttelse i henhold til direktiv 2011/99/EU⁽¹⁷⁾ eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 606/2013⁽¹⁸⁾.

5. Enhver overtrædelse af afgørelser om øjeblikkelig bortvisning, om tilhold eller om beskyttelse skal være genstand for effektive strafferetlige eller ikkestrafferetlige sanktioner, der står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning. Medlemsstaterne sikrer, at der i tilfælde af en sådan overtrædelse overvejes en gennemgang af den individuelle vurdering, der er omhandlet i artikel 16, i overensstemmelse med nævnte artikels stk. 7, hvor det er nødvendigt.

6. Medlemsstaterne sikrer, at ofre får mulighed for uden unødigt ophold at blive underrettet, når der er tale om et brud på en afgørelse om øjeblikkelig bortvisning, om tilhold eller om beskyttelse, som kunne have indvirkning på deres sikkerhed.

7. Denne artikel forpligter ikke medlemsstaterne til at ændre deres nationale systemer for så vidt angår klassificeringen af afgørelser om øjeblikkelig bortvisning og om beskyttelse som henhørende under strafferetten, civilretten eller forvaltningsretten.

Artikel 20

Beskyttelse af ofres privatliv

Medlemsstaterne sikrer, at bevismateriale vedrørende offerets tidligere seksuelle adfærd eller andre aspekter af offerets privatliv i relation hertil kun er tilladt i forbindelse med straffesager, når det er relevant og nødvendigt.

⁽¹⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/99/EU af 13. december 2011 om den europæiske beskyttelsesordre (EUT L 338 af 21.12.2011, s. 2).

⁽¹⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 606/2013 af 12. juni 2013 om gensidig anerkendelse af beskyttelsesforanstaltninger i civile spørgsmål (EUT L 181 af 29.6.2013, s. 4).

*Artikel 21***Retningslinjer for retshåndhavende myndigheder og anklagemyndigheder**

Medlemsstaterne kan udstede retningslinjer for sager vedrørende vold mod kvinder eller vold i hjemmet til de kompetente myndigheder, der er involveret i straffesager, herunder retningslinjer for anklagemyndigheden. Disse retningslinjer skal være kønssensitive og rådgivende og kan omfatte vejledning i, hvordan man:

- a) sikrer, at alle former for vold mod kvinder og vold i hjemmet identificeres korrekt
- b) indsamler og bevarer relevant bevismateriale, herunder onlinebevismateriale
- c) foretager de individuelle vurderinger i henhold til artikel 16 og 17, herunder processen for gennemgang af sådanne vurderinger
- d) behandler sager, der vil kunne kræve, at der træffes eller gennemføres afgørelser om øjeblikkelig bortvisning, om tilhold eller om beskyttelse
- e) behandler ofre på en traume-, køns-, handicap- og børnesensitiv måde og sikrer barnets ret til at blive hørt samt barnets tarv
- f) sikrer, at ofre behandles respektfuldt, og at sager føres på en sådan måde, at sekundær eller gentagen viktimering forhindres
- g) imødekommer de øgede behov for beskyttelse og for al relevant støtte for ofre, som udsættes for intersektionel forskelsbehandling, som fastsat i artikel 33, stk. 1
- h) identificerer og undgår kønsstereotyper
- i) øge bevidstheden om alle offergrupper i forbindelse med vold i hjemmet
- j) henviser ofre til specialiserede støttetjenester, herunder lægetjenester, for at sikre, at ofre får den rette behandling, og at tilfælde af vold mod kvinder eller vold i hjemmet håndteres hensigtsmæssigt uden unødigt ophold, og
- k) sikrer, at ofrenes privatliv og fortrolige oplysninger beskyttes.

For at sikre, at de retningslinjer, der er omhandlet i stk. 1, ajourføres på passende vis, gennemgås de, hvor det er nødvendigt, idet der tages hensyn til den måde, hvorpå de anvendes i praksis.

*Artikel 22***De nationale organers, herunder ligestillingsorganers, rolle**

1. Medlemsstaterne udpeger et eller flere organer og træffer de nødvendige foranstaltninger til, at det eller de kan udføre følgende opgaver:

- a) offentliggøre rapporter og fremsætte anbefalinger om ethvert spørgsmål vedrørende vold mod kvinder og vold i hjemmet, herunder indsamling af eksisterende god praksis, og
- b) udveksle tilgængelige oplysninger med relevante europæiske organer såsom Det Europæiske Institut for Ligestilling mellem Mænd og Kvinder.

Med henblik på første afsnit kan medlemsstaterne høre civilsamfundsorganisationer.

2. De organer, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, kan indgå i de ligestillingsorganer, der er oprettet i henhold til direktiv 2004/113/EF, 2006/54/EF og 2010/41/EU.

*Artikel 23***Foranstaltninger til fjernelse af visse former for onlinemateriale**

1. Uden at det berører forordning (EU) 2022/2065, træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at offentligt tilgængeligt onlinemateriale, der er omhandlet i dette direktivs artikel 5, stk. 1, litra a) og b), og artikel 7 og 8, omgående fjernes, eller at adgangen hertil hindres.

Foranstaltninger som omhandlet i nærværende stykkes første afsnit skal omfatte muligheden for, at de kompetente myndigheder kan træffe bindende retsafgørelser om at fjerne eller hindre adgangen til sådant materiale. Medlemsstaterne sikrer, at sådanne afgørelser som minimum opfylder betingelserne i artikel 9, stk. 2, i forordning (EU) 2022/2065.

2. Afgørelser som omhandlet i stk. 1, andet afsnit, rettes til udbydere af oplagringstjenester.

Hvor det ikke er praktisk muligt at fjerne materialet, kan de kompetente myndigheder også rette afgørelser om at hindre adgangen til det berørte materiale til andre relevante udbydere af formidlingstjenester end udbydere af oplagringstjenester, der har den tekniske og operationelle evne til at iværksætte tiltag vedrørende det pågældende materiale.

3. Hvis straffesagen vedrørende strafbare handlinger som omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra a) eller b), artikel 7 eller 8, afsluttes, uden at det fører til en konstatering af, at der er begået en strafbar handling, skal medlemsstaterne sikre, at afgørelser som omhandlet i nærværende artikels stk. 1, andet afsnit, ophæves, og at adressaterne for sådanne afgørelser underrettes herom.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de afgørelser og andre foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, træffes efter en gennemsigtig procedure og er omfattet af hensigtsmæssige garantier med henblik på navnlig at sikre, at sådanne afgørelser og andre foranstaltninger begrænses til, hvad der er nødvendigt og forholdsmæssigt, og at der tages behørigt hensyn til alle relevante involverede parter rettigheder og interesser, herunder deres grundlæggende rettigheder i overensstemmelse med chartret.

Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af oplagringstjenester, andre relevante udbydere af formidlingstjenester og indholdsudbydere, der er berørt af en afgørelse som omhandlet i stk. 1, andet afsnit, har ret til adgang til effektive retsmidler. Sådanne rettigheder omfatter retten til at gøre indsigelse mod en sådan afgørelse ved domstolene i den medlemsstat, hvor den kompetente myndighed, der har truffet afgørelsen, er beliggende.

5. Medlemsstaterne sikrer, at de relevante indholdsudbydere, der er berørt af en afgørelse som omhandlet i stk. 1, første afsnit, underrettes af udbyderne af oplagringstjenester eller, hvor det er relevant, af eventuelle andre relevante udbydere af formidlingstjenester, om årsagerne til, at materialet er blevet fjernet eller adgangen hertil er blevet hindret i henhold til de i stk. 1 omhandlede afgørelser eller andre foranstaltninger, og om muligheden for at have adgang til retslig prøvelse.

6. Medlemsstaterne sikrer, at fjernelse eller hindring af adgangen til materiale i henhold til de afgørelser eller andre foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, ikke forhindrer de kompetente myndigheder i uden unødigt ophold at fremskaffe eller sikre det bevismateriale, der er nødvendigt for at efterforske og retsforfølge en strafbar handling som omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra a) eller b), artikel 7 eller 8.

*Artikel 24***Erstatning fra gerningsmænd**

1. Medlemsstaterne sikrer, at ofre har ret til i overensstemmelse med national ret at kræve fuld erstatning fra gerningsmændene for skader som følge af vold mod kvinder eller vold i hjemmet.

2. Medlemsstaterne sikrer, hvor det er hensigtsmæssigt, at ofre er i stand til at få truffet en afgørelse om erstatning som led i en straffesag.

KAPITEL 4
STØTTE TIL OFRE

Artikel 25

Specialiseret støtte til ofre

1. Medlemsstaterne sikrer, at specialiserede støttetjenester som omhandlet i artikel 8, stk. 3, og artikel 9, stk. 3, i direktiv 2012/29/EU, er til rådighed for ofre, uanset om de har indgivet en formel anmeldelse.

Hvor specialiserede støttetjenester som omhandlet i første afsnit ikke ydes som en integreret del af de generelle støttetjenester for ofre, koordineres generelle og specialiserede støttetjenester.

Specialiserede støttetjenester som omhandlet i første afsnit skal give:

- a) oplysninger om og støtte til alle relevante praktiske spørgsmål, der opstår som følge af forbrydelsen, herunder adgang til bolig, uddannelse, børnepasning, økonomisk støtte og hjælp til at blive i eller finde beskæftigelse
- b) oplysninger om adgang til juridisk rådgivning, herunder muligheden for retshjælp, hvis det er til rådighed
- c) oplysninger om og, hvor det er relevant, henvisning til tjenester, der udfører medicinske og kriminaltekniske undersøgelser, som kan indbefatte omfattende sundhedsydelse, og oplysninger om og, hvor det er relevant, henvisning til psykosocial rådgivning, herunder traumebehandling
- d) støtte til ofre for cyberforbrydelser som omhandlet i artikel 5-8, herunder hvordan cyberforbrydelsen dokumenteres, og oplysning om retsmidler og midler til at få fjernet onlineindhold, der vedrører forbrydelsen
- e) oplysninger om og, hvor det er relevant, henvisning til støttetjenester for kvinder, voldtægtskrisecentre, herberger og centre for henvisning i forbindelse med seksuel vold, og
- f) oplysninger om og, hvor det er relevant, henvisning til specialiserede støttetjenester for ofre i øget risiko for vold, hvilket kan omfatte tjenester med henblik på rehabilitering og socioøkonomisk integration efter seksuel udnyttelse.

2. Specialiserede støttetjenester som omhandlet i stk. 1 skal ydes personligt, være skræddersyet til ofrenes behov og være let tilgængelig og til rådighed med det samme, herunder online eller via andre passende kanaler såsom IKT.

3. Medlemsstaterne sikrer, at der er tilstrækkelige menneskelige og finansielle ressourcer til at yde de specialiserede støttetjenester omhandlet i stk. 1.

Hvor specialiserede støttetjenester som omhandlet i stk. 1 ydes af ikkestatslige organisationer, stiller medlemsstaterne passende finansiering til rådighed for dem under hensyntagen til den andel af specialiserede støttetjenester, der allerede ydes af offentlige myndigheder.

4. Medlemsstaterne tilvejebringer de beskyttelsestjenester og specialiserede støttetjenester, der er nødvendige for på en helhedsorienteret måde at imødekomme ofres mange forskellige behov, ved at levere disse tjenester, herunder dem, der leveres af ikkestatslige organisationer, på det samme sted, ved at koordinere sådanne tjenester via et kontaktpunkt eller ved at facilitere adgang til sådanne tjenester via one-stop-onlineadgang.

De tjenester, der er omhandlet i første afsnit, skal mindst omfatte indledende lægebehandling og henvisning til yderligere lægebehandling, som det ydes i det nationale sundhedssystem, samt sociale tjenester, psykosocial støtte, juridisk bistand og polititjenester eller oplysninger om og anvisninger om kontakt til sådanne tjenester.

5. Medlemsstaterne sikrer, at der udstedes retningslinjer og protokoller til sundhedspersoner og fagfolk i socialforsorgen om, hvordan den hensigtsmæssige støtte kortlægges og ydes til ofre, herunder om hvordan ofre henvises til de relevante støttetjenester, og hvordan sekundær viktimitisering undgås.

Det skal af retningslinjer og protokoller som omhandlet i første afsnit fremgå, hvordan der tages højde for de særlige behov hos ofre, som er i øget risiko for denne form for vold som følge af, at de er udsat for forskelsbehandling på grundlag af en kombination af køn og enhver anden årsag til forskelsbehandling.

Retningslinjer og protokoller som omhandlet i første afsnit udarbejdes på en køns-, traume- og børnesensitiv, måde i samarbejde med udbydere af specialiserede støttetjenester, og gennemgås og, hvor det er relevant, ajourføres for at afspejle ændringer i ret og praksis.

6. Medlemsstaterne sikrer, at der udstedes retningslinjer og protokoller om, hvordan ofre identificeres og ydes passende støtte, for sundhedstjenester, der udfører indledende lægebehandling.

Retningslinjer og protokoller som omhandlet i første afsnit skal dække sikring og dokumentation af bevismateriale og den videre fremsendelse af bevismateriale til de kompetente kriminaltekniske centre i overensstemmelse med national ret.

7. Medlemsstaterne skal tilstræbe at sikre, at specialiserede støttetjenester som omhandlet i stk. 1 forbliver fuldt ud operationelle for ofre i kriseperioder såsom under sundhedskriser eller andre nødsituationer.

8. Medlemsstaterne sikrer, at specialiserede støttetjenester som omhandlet i stk. 1 er til rådighed for ofre før, under og i et passende tidsrum efter straffesagen.

Artikel 26

Specialiseret støtte til ofre for seksuel vold

1. Medlemsstaterne sørger for, at der er passende udstyrede og let tilgængelige krisecentre for voldtægts ofre eller centre for henvisning i forbindelse med seksuel vold, der kan være en del af det nationale sundhedssystem, til at sikre effektiv støtte til ofre for seksuel vold og til at sikre den kliniske håndtering af voldtægt, herunder bistand til opbevaring og dokumentation af bevismateriale.

Centre omhandlet i første afsnit skal sørge for traumesensitiv støtte og, hvor det er nødvendigt, henvisning til specialiseret traumestøtte og rådgivning til ofre, efter at den strafbare handling er begået.

Medlemsstaterne sikrer, at ofre for seksuel vold har adgang til lægeundersøgelser og retsmedicinske undersøgelser. Disse undersøgelser kan ydes i de i dette stykke omhandlede centre eller ved henvisning til specialiserede centre eller enheder. Medlemsstaterne sørger for koordinering mellem de centre for henvisning og de kompetente lægecentre og retsmedicinske centre.

Hvor offeret er et barn, skal de i dette stykke omhandlede tjenester ydes på en børnevenlig måde.

2. Medlemsstaterne skal sørge for, at ofre for seksuel vold har rettidig adgang til sundhedsydelser, herunder ydelser vedrørende seksuel og reproduktiv sundhed, i overensstemmelse med national ret.

3. De i denne artikels stk. 1 og 2 omhandlede tjenester skal være gratis, uden at dette berører de tjenester, der leveres inden for rammerne af det nationale sundhedssystem, og tilgængelige alle ugens dage. De kan være en del af de tjenester, der er omhandlet i artikel 25.

4. Medlemsstaterne sikrer en tilstrækkelig geografisk fordeling og tilstrækkelig kapacitet af de tjenester, der er omhandlet i stk. 1 og 2, i hele medlemsstaten.

5. Artikel 25, stk. 3 og 7, finder anvendelse på ydelsen af støtte til ofre for seksuel vold i henhold til nærværende artikel.

Artikel 27

Specialiseret støtte til ofre for kvindelig kønslemlæstelse

1. Medlemsstaterne sikrer effektiv, alderssvarende og let tilgængelig støtte til ofre for kvindelig kønslemlæstelse, bl.a. ved at tilbyde gynækologisk, sexologisk og psykologisk behandling og rådgivning samt traumebehandling og -rådgivning, der er tilpasset sådanne ofres særlige behov, efter at den strafbare handling er begået, og så længe det er nødvendigt derefter.

Denne støtte omfatter oplysning om enheder på offentlige hospitaler, der udfører kirurgisk rekonstruktion af kønsdele og klitoris.

Støtte som omhandlet i første afsnit kan ydes af de centre for henvisning, der er omhandlet i artikel 26, eller af et hvilket som helst dedikeret sundhedscenter.

2. Artikel 25, stk. 3 og 7, og artikel 26, stk. 3, finder anvendelse på ydelsen af støtte til ofre for kvindelig kønslemlæstelse i henhold til nærværende artikel.

Artikel 28

Specialiseret støtte til ofre for seksuel chikane på arbejdspladsen

I tilfælde af seksuel chikane på arbejdspladsen, som udgør en strafbar handling i henhold til national ret, sikrer medlemsstaterne, at der er rådgivningstjenester til rådighed for ofre og arbejdsgivere. Disse tjenester skal omfatte oplysninger om metoder til passende håndtering af sådanne sager om seksuel chikane, herunder om tilgængelige retsmidler til at fjerne gerningsmanden fra arbejdspladsen.

Artikel 29

Hjælpetjenester for ofre

1. Medlemsstaterne sikrer, at landsdækkende telefonhjælpetjenester er gratis tilgængelige døgnet rundt syv dage om ugen med henblik på at give ofre information og rådgivning.

Hjælpetjenester som omhandlet i første afsnit kan drives af specialiserede støttetjenester i overensstemmelse med national praksis.

Information og rådgivning som omhandlet i første afsnit skal gives på grundlag af fortrolighed eller under behørig hensyntagen til offerets anonymitet.

Medlemsstaterne opfordres til også at stille hjælpetjenester som omhandlet i første afsnit til rådighed via anden sikker og tilgængelig IKT, herunder onlineapplikationer.

2. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at sikre, at de tjenester, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, er tilgængelige for slutbrugere med handicap, herunder ved at yde støtte på et letforståeligt sprog. De pågældende tjenester skal være tilgængelige i overensstemmelse med de tilgængelighedskrav til elektroniske kommunikationstjenester, der er fastsat i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882⁽¹⁹⁾.

3. Medlemsstaterne tilstræber at sikre, at de i stk. 1 omhandlede tjenester leveres på et sprog, som ofrene kan forstå, herunder ved hjælp af telefontolkning.

4. Artikel 25, stk. 3 og 7, finder anvendelse på hjælpetjenester og støtte, der stilles til rådighed ved hjælp af IKT i henhold til nærværende artikel.

5. Medlemsstaterne opfordres til at sikre, at de i stk. 1 omhandlede tjenester for ofre for vold mod kvinder er tilgængelige via det harmoniserede nummer på EU-plan, nemlig »116 016«, ud over eventuelle eksisterende nationale numre.

6. Medlemsstaterne sikrer, at slutbrugerne er tilstrækkeligt informeret om eksistensen af og nummeret til hjælpetjenester, herunder gennem regelmæssige oplysningskampagner.

⁽¹⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882 af 17. april 2019 om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester (EUT L 151 af 7.6.2019, s. 70).

*Artikel 30***Herberger og anden midlertidig indkvartering**

1. Herberger og anden passende midlertidig indkvartering, jf. artikel 9, stk. 3, litra a), i direktiv 2012/29/EU, (»herberger og anden passende midlertidig indkvartering«) skal særligt varetage behov hos ofre for vold i hjemmet og seksuel vold, herunder behovene hos ofre, der er i øget risiko for vold. De skal hjælpe ofre til at komme på fode igen ved at tilbyde sikre, let tilgængelige og passende levevilkår med henblik på, at de kan vende tilbage til en selvstændig tilværelse, og ved at give oplysninger om støttetjenester og henvisninger, herunder til yderligere lægebehandling.
2. Herberger og anden passende midlertidig indkvartering skal stilles til rådighed i tilstrækkeligt antal og skal være let tilgængelige og udstyret til at imødekomme kvinders særlige behov, herunder ved at stille herberger til rådighed, som kun er for kvinder, med plads til børn og sikre rettighederne og behovene for børn, herunder børn, der er ofre.
3. Herberger og anden passende midlertidig indkvartering skal være til rådighed for ofre og forsørgelsesberettigede personer under 18 år, uanset deres nationalitet, statsborgerskab, opholdssted eller opholdsstatus.
4. Artikel 25, stk. 3 og 7, finder anvendelse på herberger og anden passende midlertidig indkvartering.

*Artikel 31***Støtte til børn, der er ofre**

1. Medlemsstaterne sikrer, at et barn ydes særlig passende støtte, så snart de kompetente myndigheder har rimelig grund til at antage, at dette barn kan have været udsat for, eller kan have været vidne til, vold mod kvinder eller vold i hjemmet.

Støtten til børn skal være specialiseret og tilpasset barnets alder, udviklingsbehov og individuelle situation, samtidig med at barnets tarv respekteres.

2. Børn, der er ofre, skal have alderssvarende lægebehandling samt følelsesmæssig, psykosocial, psykologisk og uddannelsesmæssig støtte, der er skræddersyet barnets udviklingsbehov og individuelle situation, samt enhver anden relevant støtte, der er skræddersyet til situationer med vold i hjemmet.
3. Hvor det er nødvendigt at sørge for midlertidig indkvartering, anbringes børn, efter at være blevet hørt om sagen under hensyntagen til deres alder og modenhed, fortrinsvis sammen med andre familiemedlemmer, navnlig en ikkevoldelig forælder eller indehaver af forældremyndighed, i en permanent eller midlertidig bolig, hvortil der er knyttet støttetjenester.

Princippet om barnets tarv skal være afgørende ved vurderingen af spørgsmål vedrørende midlertidig indkvartering.

*Artikel 32***Børns sikkerhed**

1. Medlemsstaterne sikrer, at de relevante kompetente myndigheder har adgang til oplysninger om vold mod kvinder eller vold i hjemmet, der involverer børn, i det omfang det er nødvendigt for at gøre det muligt at tage hensyn til disse oplysninger ved vurderingen af barnets tarv i forbindelse med civile retssager vedrørende sådanne børn.
2. Medlemsstaterne etablerer og opretholder sikre steder, som giver mulighed for sikker kontakt mellem et barn og en indehaver af forældremyndighed, som er gerningsmand eller mistænkt for vold mod kvinder eller vold i hjemmet, i det omfang forældremyndighedsindehaveren har samværsret. Medlemsstaterne sikrer, at overvågning, i det omfang det er relevant, varetages af uddannede fagfolk og under hensyntagen til barnets tarv.

*Artikel 33***Målrettet støtte til ofre med intersektionelle behov og risikogrupper**

1. Medlemsstaterne sikrer, at der ydes særlig støtte til ofre, der oplever intersektionel forskelsbehandling, og som er i øget risiko for vold mod kvinder eller vold i hjemmet.
2. De støttetjenester, der er omhandlet i artikel 25-30, skal have tilstrækkelig kapacitet til at tage imod ofre med handicap, idet der tages hensyn til disses særlige behov, herunder for personlig bistand.
3. Støttetjenester skal være tilgængelige for tredjelandsstatsborgere, der er ofre, i overensstemmelse med princippet om ikkeforskelsbehandling, der er omhandlet i artikel 1 i direktiv 2012/29/EU.

Medlemsstaterne sikrer, at ofre, som anmoder herom, kan anbringes adskilt fra personer med et andet køn i centre for frihedsberøvelse af tredjelandsstatsborgere, der er genstand for tilbagesendelsesprocedurer, eller indkvarteres separat i modtagelsescentre for ansøgere om international beskyttelse.

4. Medlemsstaterne sikrer, at personer kan anmelde tilfælde af vold mod kvinder eller vold i hjemmet, som begås i institutioner og modtagelsescentre og centre for frihedsberøvelse, til det relevante personale, og at der findes procedurer for at sikre, at dette personale eller de kompetente myndigheder håndterer sådanne anmeldelser ordentligt og hurtigt i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i artikel 16, 17 og 18.

KAPITEL 5

FOREBYGGELSE OG TIDLIG INDGRIBEN*Artikel 34***Forebyggende foranstaltninger**

1. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at forebygge vold mod kvinder og vold i hjemmet ved at anlægge en helhedsorienteret, flerstrengt tilgang.
2. Forebyggende foranstaltninger skal omfatte gennemførelse af eller støtte til målrettede bevidstgørelseskampagner eller -programmer rettet mod personer fra en tidlig alder.

Kampagner eller programmer som omhandlet i første afsnit kan omfatte forsknings- og uddannelsesprogrammer med henblik på at øge offentlighedens bevidsthed om og forståelse af de forskellige udtryk for og grundlæggende årsager til alle former for vold mod kvinder og vold i hjemmet, behovet for forebyggelse og, hvor det er relevant, konsekvenserne af en sådan vold, navnlig for børn.

Programmer som omhandlet i første afsnit kan, hvor det er relevant, udarbejdes i samarbejde med relevante civilsamfundsorganisationer, specialiserede tjenester, arbejdsmarkedets parter, berørte lokalsamfund og andre interessenter.

3. Medlemsstaterne stiller oplysninger om forebyggende foranstaltninger, ofres rettigheder, adgang til domstolsprøvelse og advokatbistand samt de til rådighed værende beskyttelses- og støtteforanstaltninger, herunder lægebehandling, til rådighed for offentligheden på en let tilgængelig måde, idet der tages hensyn til de mest udbredte sprog, der tales på deres område.
4. Målrettede foranstaltninger skal fokusere på grupper i øget risiko såsom dem, der er omhandlet i artikel 33, stk. 1. Oplysninger til børn skal formuleres eller tilpasses på en børnevenlig måde. Oplysninger skal præsenteres i formater, der er tilgængelige for personer med handicap.
5. De forebyggende foranstaltninger skal navnlig tage sigte på at udfordre skadelige kønsstereotyper, at fremme ligestilling mellem kønnene, gensidig respekt og retten til personlig integritet samt at tilskynde alle mennesker, i særdeleshed mænd og drenge, til at fungere som positive rollemodeller for at fremme tilsvarende adfærdsændringer i hele samfundet i overensstemmelse med målene i dette direktiv.
6. Forebyggende foranstaltninger skal sigte mod at sætte ind overfor og mindske efterspørgslen efter ofre for seksuel udnyttelse.

7. Forebyggende foranstaltninger skal udvikle eller øge bevidstheden om de skadelige praksisser kvindelig kønslemlestelse og tvangsægteskab, idet der tages hensyn til antallet af personer, der er i risiko for eller berørt af disse praksisser i den pågældende medlemsstat.

8. Forebyggende foranstaltninger skal specifikt sætte ind over for de cyberforbrydelser, der er omhandlet i artikel 5-8. Medlemsstaterne skal navnlig sikre, at sådanne forebyggende foranstaltninger omfatter udvikling af digitale færdigheder, herunder evnen til at forholde sig kritisk i den digitale verden og til kritisk tænkning, således at brugerne bliver i stand til at identificere og håndtere tilfælde af cybervold, at søge støtte og at forhindre, at den begås.

Medlemsstaterne fremmer tværfagligt samarbejde og samarbejde mellem interessenter, herunder mellem relevante udbydere af formidlingstjenester og kompetente myndigheder, med henblik på at udvikle og gennemføre foranstaltninger til bekæmpelse af de cyberforbrydelser, der er omhandlet i artikel 5-8.

9. Uden at det berører artikel 26 i direktiv 2006/54/EF, skal medlemsstaterne træffe tilstrækkelige og passende foranstaltninger til at imødegå seksuel chikane på arbejdspladsen, hvor det udgør en strafbar handling i henhold til national ret, i de relevante nationale politikker. Disse nationale politikker kan fastlægge og indføre de målrettede foranstaltninger, som er omhandlet i nærværende artikels stk. 2, for de sektorer, hvor arbejdstagerne er mest udsatte.

Artikel 35

Særlige foranstaltninger for at forebygge voldtægt og fremme viden om den centrale rolle, som samtykke spiller i seksuelle forhold

1. Medlemsstaterne skal træffe passende foranstaltninger til at fremme ændringer i adfærdsmønstre, som har rod i de historisk ulige magtforhold mellem kvinder og mænd eller er baseret på stereotype roller for kvinder og mænd, navnlig i forbindelse med seksuelle forhold, køn og samtykke.

Foranstaltninger som omhandlet i første afsnit baseres på principperne om ligestilling mellem kønnene og ikkeforskelsbehandling og på grundlæggende rettigheder og skal navnlig omhandle den centrale rolle, som samtykke spiller i seksuelle forhold, et samtykke, der skal gives frivilligt som følge af personens frie vilje.

Foranstaltninger som omhandlet i første afsnit omfatter bevidstgørelseskampagner eller -programmer, tilrådgivningsstillelse og distribution af undervisningsmateriale om samtykke og bred formidling af oplysninger om voldtægtsforebyggende foranstaltninger.

Disse foranstaltninger skal fremmes eller gennemføres regelmæssigt, herunder, hvor det er relevant, i samarbejde med civilsamfundet og ikkestatslige organisationer, navnlig kvindeorganisationer.

2. Bevidstgørelseskampagner eller -programmer som omhandlet i stk. 1, tredje afsnit, skal navnlig tage sigte på at øge bevidstheden om, at sex uden samtykke betragtes som en strafbar handling.

3. Undervisningsmateriale om samtykke som omhandlet i stk. 1, tredje afsnit, skal fremme forståelsen af, at samtykke skal gives frivilligt som følge af en persons frie vilje, gensidig respekt og retten til seksuel integritet og kropslig autonomi. Dette materiale skal tilpasses kapacitetsudviklingen hos de personer, det er rettet til.

4. Information som omhandlet i denne artikel formidles bredt med henblik på at informere offentligheden om eksisterende foranstaltninger til forebyggelse af voldtægt, herunder tilgængeligheden af de behandlingsprogrammer, der er omhandlet i artikel 37.

Artikel 36

Uddannelse og oplysning af fagfolk

1. Medlemsstaterne sikrer, at embedsmænd, som sandsynligvis vil komme i kontakt med ofre, såsom politibetjente og domstolspersonale får både generel og specialiseret uddannelse og målrettede oplysninger på et niveau, der er passende for deres kontakt med ofre, så de sættes i stand til at identificere, forebygge og håndtere tilfælde af vold mod kvinder eller vold i hjemmet og behandle ofre på en traume-, køns- og børnesensitiv måde.

2. Medlemsstaterne fremmer eller tilbyder uddannelse til sundhedspersonale, sociale tjenester og undervisningspersonale, der sandsynligvis vil komme i kontakt med ofre, for at sætte dem i stand til at identificere tilfælde af vold mod kvinder eller vold i hjemmet og henvise ofre til specialiserede støttetjenester.
  3. Uden at det berører retsvæsenets uafhængighed og forskellene i opbygningen af retsvæsenet indenfor Unionen, træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at der tilbydes både generel og specialiseret uddannelse til dommere og anklagere, der er involveret i straffesager og efterforskninger, for så vidt angår målene i dette direktiv, der er passende for disse dommeres og anklageres funktioner. Denne uddannelse skal være menneskerettighedsbaseret, have offeret i centrum og være køns-, handicap- og børnesensitiv.
  4. Uden at det berører advokaterhvervets uafhængighed, skal medlemsstaterne anbefale, at de ansvarlige for uddannelsen af advokater stiller såvel generel som specialiseret uddannelse til rådighed med henblik på at øge advokatens bevidsthed for så vidt angår ofres behov og behovet for at behandle ofre på en traume-, køns- og børnesensitiv måde.
  5. Relevante sundhedspersoner, herunder børnelæger, gynækologer, obstetrikere, jordemødre og sundhedspersonale, der er involveret i psykologisk støtte, skal have målrettet uddannelse med henblik på at identificere og håndtere de fysiske, psykologiske og seksuelle konsekvenser af kvindelig kønslemlæstelse på en kultursensitiv måde.
  6. Personer med ledelsesfunktioner på arbejdspladsen i både den offentlige og den private sektor skal have uddannelse i, hvordan seksuel chikane på arbejdspladsen genkendes, forebygges og håndteres, når det udgør en strafbar handling i henhold national ret. Disse personer og arbejdsgivere skal have oplysninger om konsekvenserne af vold mod kvinder og vold i hjemmet for arbejdet og om risikoen for vold fra tredjepart.
  7. Uddannelsesaktiviteterne omhandlet i stk. 1, 2 og 5 skal omfatte uddannelse i koordineret tværfagligt samarbejde med henblik på at muliggøre en sammenhængende og hensigtsmæssig håndtering af henvisninger i tilfælde af vold mod kvinder eller vold i hjemmet.
  8. Uden at det berører mediefriheden og -pluralismen, fremmer og støtter medlemsstaterne tilrettelæggelsen af medieuddannelsesaktiviteter, der iværksættes af medieorganisationer, selvregulerende medieorganer og repræsentanter for branchen eller andre relevante uafhængige organisationer, med henblik på at bekæmpe stereotype fremstillinger af kvinder og mænd, sexistiske billeder af kvinder og placering af skylden på ofre («victim blaming») i medierne, med sigte på at mindske risikoen for vold mod kvinder eller vold i hjemmet.
- Uddannelsesaktiviteter som omhandlet i første afsnit kan tilbydes af relevante civilsamfundsorganisationer, ikkestatslige organisationer, der arbejder med ofre, arbejdsmarkedets parter og andre interessenter.
9. Medlemsstaterne sikrer, at de myndigheder, der har kompetence til at modtage anmeldelser af strafbare handlinger fra ofre, er korrekt uddannet til at facilitere og bistå med anmeldelse af sådanne strafbare handlinger og undgå sekundær viktimering.
  10. Uddannelsesaktiviteter som omhandlet i denne artikels stk. 1-5 skal suppleres af passende opfølgning, herunder om de cyberforbrydelser, der er omhandlet i artikel 5-8, og bygge på de særlige forhold, der kendetegner vold mod kvinder og vold i hjemmet. Sådanne uddannelsesaktiviteter kan omfatte uddannelse i, hvordan det er muligt at indkredse og håndtere de særlige beskyttelses- og støttebehov hos ofre, der befinder sig i øget risiko for vold som følge af, at de udsættes for intersektionel forskelsbehandling.
  11. Foranstaltningerne i stk. 1-9 skal gennemføres med forbehold af domstolenes uafhængighed, de lovregulerede erhvervs selvorganisering og forskelle i retsvæsenets opbygning indenfor Unionen.

Artikel 37

Behandlingsprogrammer

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at der oprettes målrettede behandlingsprogrammer for at forebygge og minimere risikoen for, at der begås vold mod kvinder eller vold i hjemmet, eller at sådanne strafbare handlinger gentager sig.

2. De i stk. 1 omhandlede behandlingsprogrammer stilles til rådighed for deltagelse af personer, der har begået vold mod kvinder eller vold i hjemmet, og kan stilles til rådighed for deltagelse af andre personer, der vurderes som værende i fare for at begå sådanne strafbare handlinger. Dette kan omfatte personer, der føler, at de har behov for at deltage, f.eks. fordi de frygter, at de vil begå vold mod kvinder eller vold i hjemmet.
3. Medlemsstaterne sikrer, at voldtægtsforbrydere tilskyndes til at deltage i et behandlingsprogram som omhandlet i stk. 1.

KAPITEL 6

KOORDINERING OG SAMARBEJDE

Artikel 38

Koordinerede politikker og koordineringsorgan

1. Medlemsstaterne vedtager og gennemfører landsdækkende effektive, omfattende og koordinerede politikker, der omfatter alle relevante foranstaltninger til at forhindre og bekæmpe alle former for vold mod kvinder og vold i hjemmet.
2. Medlemsstaterne udpeger eller opretter et eller flere officielle organer med ansvar for koordinering, gennemførelse, overvågning og evaluering af politikker og foranstaltninger til forebyggelse og bekæmpelse af alle former for vold, der er omfattet af dette direktiv.
3. Organet eller organerne omhandlet i stk. 2 koordinerer indsamlingen af data, der er omhandlet i artikel 44, analyserer dem og formidler resultaterne af en sådan indsamling.
4. Medlemsstaterne sikrer, at politikkerne koordineres på centralt plan og, hvor det er relevant, på regionalt eller lokalt plan i overensstemmelse med kompetencefordelingen i den pågældende medlemsstat.

Artikel 39

Nationale handlingsplaner for forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet

1. Senest den 14. juni 2029 vedtager medlemsstaterne i samråd med specialiserede støttetjenester, hvor det er relevant, nationale handlingsplaner for forebyggelse og bekæmpelse af kønsbaseret vold.
2. De nationale handlingsplaner, der er omhandlet i stk. 1, kan omfatte prioriteter og tiltag til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet, deres mål og overvågningsmekanismer, de ressourcer, der er nødvendige for at gennemføre sådanne prioriteter og foranstaltninger, og hvordan disse ressourcer skal fordeles.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale handlingsplaner, der er omhandlet i stk. 1, gennemgås og ajourføres med henblik på at sikre, at de forbliver relevante.

Artikel 40

Koordinering og samarbejde mellem flere instanser

1. Medlemsstaterne indfører hensigtsmæssige mekanismer, under behørig hensyntagen til national ret eller praksis, til at sikre effektiv koordinering og effektivt samarbejde mellem relevante myndigheder, agenturer og organer, herunder ombudsmænd, lokale og regionale myndigheder, retshåndhævende myndigheder, domstole, uden at dette berører retsvæsenets uafhængighed, støttetjenester, navnlig specialiserede støttetjenester for kvinder, samt ikkestatslige organisationer, sociale tjenester, herunder myndigheder med ansvar for børns beskyttelse eller trivsel, uddannelses- og sundhedstjenesteydere, arbejdsmarkedets parter, uden at det berører deres selvstændighed, og andre relevante organisationer og enheder, med hensyn til at beskytte ofre mod vold mod kvinder og vold i hjemmet og støtte dem.

2. Koordinerings- og samarbejdsmekanismer som omhandlet i denne artikels stk. 1 skal navnlig, i det omfang det er relevant, omfatte individuelle vurderinger i henhold til artikel 16 og 17, beskyttelses- og støtteforanstaltninger i henhold til artikel 19 og kapitel 4, retningslinjer af rådgivende karakter i henhold til artikel 21 og uddannelsesaktiviteter for fagfolk, som omhandlet i artikel 36.

Artikel 41

Samarbejde med ikkestatslige organisationer

Medlemsstaterne samarbejder med og afholder regelmæssige høringer af civilsamfundsorganisationer, herunder ikkestatslige organisationer, der arbejder med ofre, navnlig vedrørende levering af passende støtte til ofre, politiske initiativer, oplysnings- og bevidstgørelseskampagner, forsknings- og uddannelsesprogrammer, uddannelsesiltag og overvågning og evaluering af virkningen af de foranstaltninger, der træffes med henblik på at støtte og beskytte ofre.

Artikel 42

Samarbejde mellem udbydere af formidlingstjenester

Medlemsstaterne tilskynder til selvregulerende samarbejde mellem relevante udbydere af formidlingstjenester såsom indførelse af adfærdskodekser.

Medlemsstaterne skaber øget bevidsthed om selvregulerende foranstaltninger vedtaget af relevante udbydere af formidlingstjenester i forbindelse med dette direktiv, navnlig foranstaltninger til at styrke de mekanismer, der indføres af sådanne udbydere af formidlingstjenester med henblik på at håndtere onlinemateriale som omhandlet i artikel 23, stk. 1, og forbedre uddannelse af ansatte i forebyggelse af og bistand og støtte til ofre for de strafbare handlinger, der henvises til i dette direktiv.

Artikel 43

Samarbejde på EU-plan

Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at fremme deres indbyrdes samarbejde og samarbejde på EU-plan for at forbedre gennemførelsen af dette direktiv. Som led i et sådant samarbejde tilstræber medlemsstaterne som minimum:

- a) at udveksle bedste praksis med hinanden gennem etablerede netværk, som arbejder med spørgsmål, der er relevante for vold mod kvinder og vold i hjemmet, samt med EU-agenturer, inden for deres respektive mandater, og
- b) hvor det er nødvendigt at høre hinanden i individuelle sager, herunder gennem Eurojust og Det Europæiske Retlige Netværk på det strafferetlige område, inden for deres respektive mandater.

Artikel 44

Dataindsamling og forskning

1. Medlemsstaterne indfører et system til indsamling, udvikling, udarbejdelse og formidling af statistikker over vold mod kvinder eller vold i hjemmet.

2. De i stk. 1 omhandlede statistikker skal som minimum omfatte følgende eksisterende data, som er tilgængelige på centralt niveau, opdelt efter køn, offerets og gerningsmandens aldersgruppe (barn/voksen) og, hvor det er muligt og relevant, forholdet mellem offeret og gerningsmanden og den strafbare handlings art:

- a) det årlige antal af anmeldte strafbare handlinger og af domme for vold mod kvinder eller vold i hjemmet, indhentet fra nationale administrative kilder
- b) antallet af ofre, der er blevet dræbt som følge af vold mod kvinder eller vold i hjemmet
- c) antallet af krisecentre og deres kapacitet pr. medlemsstat, og

d) antallet af opkald til nationale hjælpetjenester.

3. Medlemsstaterne bestræber sig på regelmæssigt at gennemføre populationsbaserede undersøgelser for på dette grundlag at vurdere udbredelsen af og udviklingen i alle de former for vold, der er omfattet af dette direktiv.

Medlemsstaterne indberetter data fra undersøgelser som omhandlet i første afsnit til Kommissionen (Eurostat), så snart de foreligger.

4. For at sikre sammenlignelighed og standardisering af administrative data i hele Unionen, bestræber medlemsstaterne sig på at indsamle administrative data på grundlag af fælles opdelinger, der er udviklet i samarbejde med og efter de standarder, der er udviklet af Det Europæiske Institut for Ligestilling mellem Mænd og Kvinder i medfør af stk. 5. De videregiver hvert år disse data til Det Europæiske Institut for Ligestilling mellem Mænd og Kvinder. De videregivne data må ikke indeholde personoplysninger.

5. Det Europæiske Institut for Ligestilling mellem Mænd og Kvinder bistår medlemsstaterne med den dataindsamling, der er omhandlet i stk. 2, bl.a. ved at fastsætte fælles standarder under hensyntagen til kravene i nævnte stykke.

6. Medlemsstaterne gør de statistikker, der er indsamlet i henhold til denne artikel, offentligt tilgængelige på en let tilgængelig måde. Disse statistikker må ikke indeholde personoplysninger.

7. Kommissionen støtter eller gennemfører forskning i de grundlæggende årsager til, virkningerne af, forekomsten af og domsfældelsesprocenterne for de former for vold, der er omfattet af dette direktiv, mindst frem til afslutningen af den flerårige finansielle ramme for 2021-2027.

KAPITEL 7

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 45

Rapportering og evaluering

1. Senest den 14. juni 2032 meddeler medlemsstaterne Kommissionen alle relevante oplysninger om dette direktivs funktion, som den har brug for til udarbejdelsen af en rapport om evalueringen af dette direktiv.

2. På grundlag af de oplysninger, som medlemsstaterne meddeler i henhold til stk. 1, foretager Kommissionen en evaluering af dette direktivs virkninger og af, om målet om at forebygge og bekæmpe vold mod kvinder og vold i hjemmet i hele Unionen er blevet nået, og forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport. Denne rapport skal navnlig vurdere, om det er nødvendigt at udvide dette direktivs anvendelsesområde og indføre nye strafbare handlinger. Denne rapport ledsages om nødvendigt af et lovgivningsforslag.

3. Senest den 14. juni 2032 vurderer Kommissionen, om der er behov for yderligere foranstaltninger på EU-plan for effektivt at bekæmpe seksuel chikane og vold på arbejdspladsen, idet der tages hensyn til gældende internationale konventioner, Unionens retlige ramme for ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv og de retlige rammer for sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen.

Artikel 46

Forbindelsen til andre EU-retsakter

1. Dette direktiv berører ikke anvendelsen af følgende retsakter:

a) Direktiv 2011/36/EU

b) Direktiv 2011/93/EU

c) Direktiv 2011/99/EU

d) Direktiv 2012/29/EU

e) Forordning (EU) nr. 606/2013

f) Forordning (EU) 2022/2065.

2. De specifikke foranstaltninger til forebyggelse, beskyttelse af og støtte til ofre, der er fastsat i dette direktivs kapitel 3, 4 og 5, finder anvendelse ud over de foranstaltninger, der er fastsat i direktiv 2011/36/EU, 2011/93/EU og 2012/29/EU.

Artikel 47

Pressefrihed og ytringsfrihed i andre medier

Dette direktiv berører ikke særlige ansvarsordninger vedrørende de grundlæggende principper om pressefrihed og ytringsfrihed i beskyttede medier, som findes i medlemsstaterne den 13. juni 2024, forudsat at disse bestemmelser kan anvendes i fuld overensstemmelse med chartret.

Artikel 48

Klausul om garanti mod forringelse

Gennemførelsen af dette direktiv må ikke anvendes som begrundelse for at sænke niveauet for beskyttelse af ofre. Forbudet mod en sådan sænkning af beskyttelsesniveauet berører ikke medlemsstaternes ret til på baggrund af ændrede omstændigheder at fastsætte andre love eller forskrifter end dem, der er i kraft den 13. juni 2024, forudsat at de minimumskrav, der er fastsat i dette direktiv, er opfyldt.

Artikel 49

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 14. juni 2027. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale love og bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 50

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 51

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. maj 2024.

På Europa-Parlamentets vegne

R. METSOLA

Formand

På Rådets vegne

H. LAHBIB

Formand